

ИЗОПАЧЕНО ХРИСТИЯНСТВО

АНИ ПЕТРУНОВА
2008 ГОДИНА

Съдържание

ДА ТОЛЕРИРАМЕ ЛИ ИЗОПАЧЕНО ХРИСТИЯНСТВО?	2
УВОД.....	3
МАЛКО КВАС ЗАКВАСВА ЦЯЛОТО ТЕСТО	3
БЯХМЕ ЧУЛИ ИЗОПАЧЕНО БЛАГОВЕСТИЕ	7
СЛУЖЕНИЯ НА СВЕЩЕНИЦИ И ХРАМ	10
КУРБАН	12
ЗАДУШНИЦИ, ПАНАХИДИ И ПОМЕНИ ЗА „ БОГ ДА ПРОСТИ”, ПАЛЕНЕ НА СВЕЩИ ЗА УМРЕЛИТЕ И СПАСЕНИЕ СЛЕД СМЪРТТА.....	17
ПОКЛОНЕНИЕ И МОЛИТВИ, ОТПРАВЕНИ КЪМ СВЕТЦИ И ИКОНИ	20
ПОКЛОНЕНИЯ И МОЛИТВИ, ОТПРАВЕНИ КЪМ СВЕТА БОГОРОДИЦА	23
ВОДНО КРЪЩЕНИЕ.....	25
ЗАКЛЮЧЕНИЕ	26
АКО НЕ ПОЗНАВАШ ИСУС КАТО ГОСПОД И СПАСИТЕЛ, ПОМОЛИ СЕ:.....	27

писмо до вярвация

ДА ТОЛЕРИРАМЕ ЛИ ИЗОПАЧЕНО ХРИСТИЯНСТВО?

Благодаря на Бога, в името на Сина Му Исус Христос,
за вдъхновението и дръзновението, които ми даде, за да
напиша тази книга – израз на Неговата Любов и Истина.
Специални благодарности на Благой Москов, с чиято помощ,
любов и търпение издаването на тази книга стана възможно.

Всички библейски цитати са взети от Библията или
Свещеното писание на Стария и Новия Завет.
Второ ревизирано издание. София, 2002 г.
Значението на думите е взето от Български
Тълковен Речник. София, 1994 г.

Писмо до вярващия **Да толерираме ли изопачено християнство?**

Ани Петрунова
ISBN 978-954-9336-43-6
Издава: АСИ ПРИНТ
Гр. София, 2008
Copyright Ани Петрунова 2008
All rights reserved.
Всички права запазени.

Илюстрации: Гюстав Дюре
Корица дизайн: Благой Москов
Печатна база: DEDRAX

УВОД

Наскоро Господ ми показва необходимостта от това послание към Църквата Му. През годините съм виждала много деца на Бога, които Го обичат, но все още са завързани с религиозни въжета, преплетени от традиционно християнство и езически обичаи, поради което не могат да влязат в цялото наследство, което Господ има за тях. Моля се освобождаващата сила на Святия Дух да разчупи ярема на религиозния дух в живота на тези, които са под робството му, за да бъдат освободени съдбите на Бога за тях.

Истината не може да бъде открита чрез човешки структури, наредби и ритуали. Силата на истинската вяра ще разруши религиозните стени, защото се задушава от мириса на овехтялото. Истинското поклонение и хваление искат да бъдат свободни от формата. Истинските поклонници не се задоволяват да гледат как някой се покланя на Бога, защото те искат да Му се покланят. Истинската вяра не се задоволява да гледа как другите служат, но тя иска да служи! Тя няма да се задоволи да чува за Бога, но ще иска да чува гласа на Бога! Тя няма да бъде излъгана, защото копнежът ѝ за истината я изгаря! Тя няма да се остави да умре, защото е вечна и не умира!

Имаш ли такава вяра в себе си?

МАЛКО КВАС ЗАКВАСВА ЦЯЛОТО ТЕСТО

Бог ни е дал Библията и всички възможни източници и средства, дал ни е и Святия Си Дух, за да ни научи да разбираме всяка Негова истина. Затова нямаме извинение, ако все още толерираме и се придържаме към мъртви дела – човешките усилия да заслужим вечен живот чрез обреди и традиции.

Причината за тази толерантност е може би в това, че тези неща бяха част от живота ни, когато възприемахме всичко това като „християнство” и считахме себе си за „християни”. Когато по-късно познахме Бога и Словото Му, разбрахме, че не сме били християни, а само сме си мислили, че сме такива. Тогава защо още да толерираме онези неща, които не ни бяха от полза и които не ни доведоха до Бога?

Православната църква има голямо влияние върху народа ни, но заедно с това идва и голямата ѝ отговорност – на какво евангелие ще научи хората.

В статията си „Галатяните и другото благовестие”, богословът Виктор Костов пише: „Православието настоява, че е „правата вяра” и възприема себе си като национална религия. Тази институция прокарва в обществото неправилното схващане, че всеки, който е роден в България поради етноса си и гражданството си е „православен”. Хората бяха подведени да мислят, че всеки, който вярва по-различно е „сектант” и е нелоялен към „вярата на народа си”. Вярващите са хора от всяка раса и националност, които са родени от Духа на Бога, чрез покаяние и вяра в Исус Христос. Църква, която обвързва спасението и откровението само с определена етническа или национална принадлежност и заявява, че нейната институция е „единствено правата” е сектантска. Принадлежността към Христос се определя не от външните белези и ритуали, а от наличието на покаяно сърце, вяра и живот в покорство на Писанията и новозаветното учение.”

Истината е, че източно-православната вяра се гради на канони и традиции, а не изцяло на благовестието на Новия Завет. Тази религия, която заимства от оригиналното християнство, всъщност е пълна с човешки правила, суеверия и изкривени вярвания. Тя е смесица от християнство, езичество и старозаветни обреди. Ние знаем какво става, когато се сложи малко квас в тестото – цялото тесто се заквасва. Истина, подквасена с малко лъжа, малко топли и малко студени...

В Откровение 3:15,16 Господ казва: ***Зная делата ти, че не си студен, нито горещ. О, да беше ти студен или горещ. Така, понеже си хладък – нито горещ, нито студен, ще те избълвам от устата Си.***

Как може на някой да му дойде на ум, че Господ ще търпи половинчатата истина, че може да толерира малко лъжа, защото има и известна доза истина. В цялото Му Слово се говори, че Той е ревнив Бог и не споделя славата Си с друг. Изход 34:14 декларира: ***Йехова, Чието име е Ревнив, е ревнив Бог.*** Той е ревнив за истината, защото ***Той е Истината*** и Той няма да търпи Неговата истина да

бъде изопачена. Ако Господ не е толерирал лъжа в Църквата Си преди 2000 години, защо би го направил днес? Не е ли Господ същият вчера, днес и утре?

В Откровение 2-ра и 3-та глави виждаме, че Господ отбеляза добрите дела и устояването на църквите. На тези, които победят и пазят онова, което са приели отначало, Исус обеща, че ще седнат с Него на престола Му и ще владеят над народите; обеща да им даде венеца на живота и зорницата, да ги направи стълб в храма на Бога и никога да не изтрие имената им от книгата на живота. Но Той строго изобличи онези църкви, които не бяха опазили благовестието така, както им беше предадено:

- На пергамската църква каза, че има нещо против нея, защото има някои, които държат лъжливи учения и поставят съблазън пред народа Му.
- Тиатирската църква изобличи, че търпи духа на Йезавел, който подмамва с лъжливо учение слугите Му.

Духът на Езавел е дух на контрол и гордост. Религиозният дух е основан на гордост, която иска да замести силата на Святия Дух с придържане към някаква форма на праведност и така подхранва човешката гордост.

- На сардиската църква каза, че е жива само на име, но всъщност е мъртва, защото не намери делата ѝ свършени пред Бога и ѝ заповяда: **...помни каквото си приел и си чул и го пази, и се покай**, т.е. църквата не беше опазила благовестието така, както го беше приела.

„Мъртвата църква” е традиционна църква, която е построена от човешка институция и поддържана от човешки правила, ред и служение. Делата ѝ са мъртви, защото не е подвластна на Святия Дух, Който единствено може да даде живот.

„Живата църква” е родена от духовен живот, тя е опитност, която е общение лице с лице, всеки член е функциониращ и в центъра ѝ е превъзходящият Исус Христос като функционираща глава.

- На филиделфийската църква каза: **...дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца.**

Последното е причината за това писмо – призивът ми към всеки, който копнее за истината: „Дръж здраво истината на благовестието, за да не ти отнеме никой наградата и вечния живот!”

Преди да продължа, нека поясним значението на думата **благовестие**. Тя произлиза от думата **евангелие** (от гръцки език), която означава „блага вест”. Евангелията и книгите на Новия Завет съдържат благовестието. Те описват раждането, живота, служението и разпятието на Исус; дават откровение за Него, учат човека на пътя на спасение, наставляват го в истините и му откриват обещанията на Бога. Благовестието прокламира най-благата вест за спасение по благодат чрез вяра, с което Бог дари света, като даде Сина Си в жертва за греховете му.

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот (Йоан 3:16).

Който ни е спасил и призвал със Своего призвание, не според нашите дела, а според Своего намерение и според благодатта дадена ни в Христос Исус преди вечните времена... (2 Тимотей 1:9).

Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвалят никой (Ефесяни 2:8,9).

Спасени по благодат означава „спасени по суверенното Божие благоволение независимо от дела”. Благодатта не може да се заслужи, нито да се спечели с човешка доброта. **Когато още бяхме грешници, Христос умря за нас** (Римляни 5:8).

Как може благовестието да бъде изопачено? Всяко благовестие, което препоръчва себе си пред Бога чрез вършене на дела (спазване на човешки наредби, традиции и правила) и не е основано на Писанията и Божията благодат, която ни е дадена в Христос, е изопачено, т.е. не е истинско.

Във Второзаконие 4:2 Бог заповядва: **Да не прибавите нещо към наредбите, които ви заповядвам, нито да отнемете от тях, за да пазите заповедите на Господа, вашия Бог, които ви заповядвам.**

Исус ясно каза, че тези които изопачават Словото на Бога и притурят към него човешки учения няма да наследят Божието царство: *Аз свидетелствам на всеки, който слуша думите на пророчеството в тази книга: Ако някой прибави нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, описани в тази книга, и ако някой отнеме от думите на тази пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от святия град, които са описани в тази книга* (Откровение 22:18,19).

Господ безкомпромисно изобличи църквите, които допускат всред тях лъжливи учители. Исус ги предупреди, че ако не се покаят, ще дойде и ще отнеме светилника им, ще воюва против тях и всички ще познаят, че Той е, Който изпитва вътрешностите и сърцата и въздава на всеки според делата му. Като ги изобличи, Той показа, че не прави компромиси с истината и така предупреди църквите Си да не изпаднат в същия грях. Това, което разбираме от тези стихове е, че Господ няма да търпи погрешно учение в Църквата Си и няма да благоволи в църкви, които не пазят истинското слово на благовестието.

В 1 Коринтяни 15:1,2 апостол Павел писа: *Още, братя, напомням ви благовестието, което ви проповядвах, което и приехте, в което и стоите, чрез което се и спасявате, ако го държите според както съм ви го благовестил, освен ако напразно сте повярвали.*

Бог одобри апостолите и на тях повери делото на благовестието – словото на Божието послание (Солунци 2:4). Значи човек може да е повярвал напразно и да не се спаси, ако не държи благовестието както е проповядвано от апостолите отначало. Юда увещаваеше вярващите да опазят Христовото благовестие така, както беше предадено на Църквата „веднъж завинаги”: *...сметнах за нужно да ви пиша и да ви увещая да се подвизавате за вярата, която веднъж завинаги беше предадена на светиите.*

Църквата е призвана да предаде на хората вярно Словото на Бога. Даде ли Източно-православната църква на хората здравите думи на вяра така, както отначало бяха дадени на апостолите или остави хората в духовно невежество? И днес благодатта, която ни се даде в Христос, се заменя с дела – изпълняване на езически и старозаветни обреди, от което се роди *езическото християнство*. Всяко учение, което е в противоречие с боговдъхновените писания, е изопачено благовестие!

Книгите, които съставляват боговдъхновените писания, са наречени **канонични**. Те са този списък от достоверни книги, които образуват канона. Старият Завет се състои от 39 книги и е съставен в периода около 1500 г. пр. Хр. до около 400 г. пр. Хр. Новият Завет се състои от 27 книги и е написан между 40 и 100 г. сл. Хр. Новозаветните книги били признати, само ако са били свързани с ранните апостоли. Общо Святото Писание представлява сбор от 66 книги.

Канон означава „мярка” или „правило”. По тази мярка или правило ние разбираме кои книги имат Божествено начало, поради което са част от Библията. Важно е да се знае, че Църквата не е създала канона. Тя не е определила кои книги ще се нарекат Писания – вдъхновеното Слово на Бога. Тя не е която призна и откри кои книги са били вдъхновени от началото им. Или да го изразя по друг начин: „Една книга не става Словото на Бога, защото е приета от Божиите хора. По-скоро тя е приета от Божиите хора, защото е Словото на Бога. Господ е, Който дава на книгата божествен авторитет, а не хората на Бога.”

Неканонични книги или така наречените **апокрифни** книги са тези, които не влизат в канона. **Старозаветните апокрифи** са едни от тях. Те се намират в Септуагинта (превода на Стария Завет от еврейски на гръцки) и във Вулгата (превода на латински), но в самия еврейски оригинал те липсват. Тяхното съдържание свидетелства против техния мним божествен произход и те не могат да бъдат вярвани. Тяхната достоверност е съмнителна и съдържанието им е в противоречие с останалите книги на Библията. След църковния събор в Триест през 1546 г. било решено тези книги да бъдат включени в канона на Католическата църква. Така католическият старозаветен канон наброява 45 книги, еврейският и протестантският – само 39. За съжаление Славянската Библия и Синодалният превод съдържат неканоничните книги Товит, Юдит, Премъдрост Соломонова, Премъдрост на Иисуса, син Сирахов, Варух, 2 Ездра, 1, 2 и 3 Макавейски, послание на пророка Йеремия, 3 Ездра, псалом 151 плюс добавки (13 и 14 глави на книгата на пророк Данаил и един апокрифен пасаж към книгата Естир 10 гл.). Повече от хиляда години след образуването на цялостния списък на канона, към Божието Слово било прибавено човешко слово.

Апокрифи означава „скрити” или „тайни”. Те са се появили между 300 и 100 г. пр. Хр., времето, когато Божият Дух не призовава никого за пророк. Думата **апокрифен** има и значението на „сомнителен” и „неистинен”. Апокрифите съдържат учения, нехармониращи с основните истини на

каноничните книги. Тези фалшиви писания са били отхвърлени от апостолите и християнските писатели до средата на 2 век, а и от самите евреи. Всички реформатори са ги отхвърлили решително в 19 в. Апокрифните книги не са вдъхновени от Божия Дух и не са Божие Слово, те са човешки творби. Те съдържат някои исторически ценности от 400-те години между Стария и Новия Завет.

Причините, тези така наречени неканонични книги да бъдат отхвърлени от другите църкви, са следните:

1. Евреите, които първоначално са ги получили, не ги приемали като божествен източник.
 2. Ранната църква никога не е приемала апокрифните книги като божествено вдъхновени.
 3. Новият Завет никога не цитира от тях, освен с две малки изключения.
 4. Исус никога не ги е цитирал.
 5. Доктриналното учение в тези книги се отклонява
- те учат доктрини, които са лъжливи и поощряват практики, които са в конфликт с боговдъхновените писания
 - в писанията няма потвърждение за техните учения
 - на греха се гледа с лекота
 - спасението често се третира като дела
 - ангелите са издигнати и почти са приравнени с Бога
 - чудесата са фантастични
 - съдържат исторически и географски неточности
6. Трудно е да се установи датата на написване и авторство. В малкото случаи, в които авторите са били потвърдени, те са били на различно становище от каноничните автори.

Тези книги не трябва да се четат като боговдъхновени писания и който игнорира това, може да изпадне в заблуда!

Йоан със загриженост увещаваше вярващите: *А колкото до вас, онова, което сте чули отначало, нека остане у вас. Ако остане у вас това, което сте чули отначало, то и вие ще пребъдвате в Сина и в Отца. И обещанието, което Той ни даде, е това – вечен живот. Пиша ви това поради тези, които желаят да ви заблудят...* (1 Йоан 2:24-26).

Чувам думите на апостол Павел към Тимотей, които днес говорят и на нас: *Дръж образеца на здравите думи, които си чул от мен, във вяра и любов, която е в Христос Исус. Онова добро нещо, което ти е поверено, опази чрез Святия Дух, Който живее в нас... И каквото си чул от мен при много свидетели, това предай на верни човеци, които да са способни и други да научат* (2 Тимотей 1:13,14; 2:2).

Библията е Божието Слово до човечеството. То е отпечатък на ума на Бога и е Неговото откровение за Себе Си. Затова ще прибегнем до него като най-достоверния справочник, от който можем да черпим истина. Пригответе се с търпение, за да проследите заедно с мен библейските стихове по страниците на тази книга, съпоставяйки Божието Слово с човешкото.

Знам, че за много от вас това писмо ще бъде голямо предизвикателство, но любовта ми към душите и ревността ми за истинското благовестие са по-силни от мисълта за компромис с тях по тактически съображения.

Апостол Павел наставляваше Тимотей: *Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, като няма от какво да се срамуваш, като излагаш право словото на истината* (2 Тимотей 2:15).

„Но ние трябва да обичаме православните“ – някои ще кажат. Разбира се, че съм съгласна, но нека да разбираме правилно *любовта*. Ако наистина *обичаме*, ние няма да премълчаваме и толерираме грешки в християнското учение, които могат да костват душата и живота на човека. Както не бихме искали да лекуваме болния с погрешно лекарство да не би да го убием с него, както не толерираме пиянството, защото обичаме пияницата, така не трябва да толерираме погрешните учения на православната църква, защото обичаме православните. Не казвам, че всички православно-вярващи (миряни и свещенослужители) са заблудени, защото има такива, които въпреки грешните учения имат спасителна вяра в Господ Исус Христос. За съжаление те са като капки в морето. Хората са били подведени и заблудени масово от едно изопачено християнство. Малко са тези, които познават и практикуват истинската ортодоксална вяра.

Наскоро прочетох в един вестник интервю с един свещеник. На въпроса на журналиста: „Струва ми се, че когато стане дума за българската православна църква, излизат скандалите, свързани с нея, а не

проповедите... Истинската грижа за спасението на душите май я няма никъде?” свещеникът отговаря: „Свещенослужителите сме българи, ние сме продукт на нашето общество... трябва да се осъзнае, че тази църква е продукт на нашия народ.” Какъв нелеп отговор на духовен служител! Не трябва ли един свещеник да знае, че църквата е „продукт” на Бога, а не на обществото? Ако позволим на Бог да ни промени и новороди, има ли значение какво е обществото, в което живеем? Обществото никога не е било по-добро. Не стана ли точно обратното – народът ни стана „продукт” на църквата. Църквата е призвана да промени обществото и ако обществото е променило църквата, тогава можем ли да се доверим на такава църква? В същата статия интервюиращият със загриженост засяга въпроса за това, че в обществото има повече агресия, отколкото радост, вяра и разум, за което свещеникът признава: „Това означава, че няма растеж на ценности. Това означава, че никой не ги е посял, никой не ги е отгледал, никой не ги е напоявал до степен да станат венец, да станат цветя, няма ги добродетелите.” Слава на Бога, същият свещеник продължава, осъзнавайки, че църквата не върши работата си: „Да се запитаме тогава къде са проповедниците на добродетелите? Къде е църквата? Къде е духовенството? Защо ние не проповядваме тези добродетели, не ги отглеждаме, не ги поливаме, така че да дадат добър плод... каквато и да е причината, аз твърдя, че ние не сме си на мястото... Ако ние сме достатъчно достойни да преподадем Христос и учението Му на хората, те ще имат възможност на избор. Ако ние не сме достатъчни, то някой друг ще го направи... Кой друг, ако не църквата трябва да е носител на проповедта, че не само с хляб ще живее човек, но и с всяко Слово Божие” (поместено в „Балканско Ехо”, бр. #72).

Точно за това говоря – Църквата е отговорна да даде на хората словото на Божието послание, за да не останат без „възможността на избор”. Църквата не е отговорна за решението и начина на живот на тези, на които им е бил даден такъв избор.

Надявам се този искрено звучащ свещеник и други, които виждат пропуските, да направят нещо за това. Аз имам любов към тях, но истинската любов не толерира грешките, защото милее за погиващите. Знам, че тези, които искрено търсят Бога, ще бъдат намерени от Него, както бях и аз. Но горко на „слепите водачи.”

БЯХМЕ ЧУЛИ ИЗОПАЧЕНО БЛАГОВЕСТИЕ

Срещам много, наричащи себе си, „православни” вярващи, но за съжаление нито един от тях не познава Бога и Библията, нито живее християнски живот. Когато им говоря от истините на Божието Слово, срещам неверие и съпротива. Не е ли, защото те са чули „друго благовестие”? И откъде ли можехме да се научим на Библия, ако в църквата, която е Божия дом, не чуваме Божието Слово, а само напевите на попа на непознат език. Само се досещахме за Божиите неща от това, което виждахме, че свещениците правят, и от това, което милите ни баби казваха. Така си скалпихме наша вяра, която не искаме да „предадем”, защото си е наша, наследствена – от баба, дядо и попа, вместо да се покаем, че изопахихме Божието Слово. Много от Христовите църкви ни бяха представени като „секти” и ние се страхувахме да стъпим в тях. Духовното невежество на водачите направи невежи по духовните въпроси и нас. Петдесетната и всички други евангелски църкви бяха преследвани наравно с култовете. И днес се подклажда „война против евангелските секти”, която заплашва религиозната свобода в България. Думата „секта” е станала нарицателна за всички, които вярват по-различно от „традиционното православие”.

В мисълта на много хора вярата е форма или шаблон и каквото и да правят, докато тя е в този калъп, те се чувстват сигурни – само да не излезе от там... Виждаме, че по времето на Исус и в наше време в някои църкви имат някакъв Исус, който приляга по мярката на тяхната кутия. Докато Той е в кутията им – всичко е сигурно и спокойно, но ако дръзнеш да Го пуснеш навън, Той става неудържим и те не знаят какво може да направи – може би ще заговори на ангелски езици или ще ги учи на учение, което не са чули от попа и не е прието в „тяхната църква”? Те се страхуват да не би Господ да е по-голям от тяхната кутия – затова искат да Го държат там. Но Господ иска да разруши тези кутии!

В книгата си „Светото православие и сектите” един свещеник нарича Петдесетната и Баптистката църкви „секти” и „врагове, които спъват мирното развитие на църквите и нанасят вреди”. Дали протестантските църкви смуцават мира на „агресивното общество” (както каза онзи свещеник), защото апелират за праведност и справедливост или са вредни заради историческия си принос в най-кризисните

периоди в България. Тяхният принос е известен и ценен в Европейския съюз, една политическа формация, в която половината ѝ граждани, или 150 милиона са протестанти.

Обвиненията на този свещеник говорят за неговата некомпетентност относно учението и дейността на тези църкви, както и Божието Слово. Тези църкви са изброени в „списъка му на секти”, заедно с култовете на мормоните, свидетелите на Йехова, спиритистите и дъновистите. Поради такива невежи „учители” народът ни и до днес не разбира разликата между култ и деноминация на Христовата Църква. Християните от тези църкви, които този свещеник нарича „врагове”, вярват в Триединния Бог – Отец, Син и Свети Дух. Те вярват, че Библията е Божието Слово и изповядват Исус Христос като Господ и Спасител и единствения път до Бога – докато култовете отричат това. Християнската вяра не може да се раздели на протестантска, православна или католическа. Истинските вярващи споделят едни и същи принципи – библейските. Дори да има доктринално различие, Христовите църкви са в съгласие с догмите за Божественото единство, спасителната жертва на Исус Христос и Божиите стандарти за святост. Петдесятна, Евангелска, Методистка, Баптистка, Конгрешанска и другите протестантски църкви не са секти, но са деноминации на Христовата Църква. Хората са дали имена на християнските църкви, за да идентифицират специфичните учения, които те изповядват – като например Православна и Католическа. Църквата е тялото Христово; тя е хората по целия свят, които приемат Исус Христос като Господ и Спасител, които обичат Бога и имената им са записани в книгата на живота.

Ето какво казва д-р теолог Доний К. Донеv: „Българският протестантизъм има своето историческо място в цивилизована Европа и само крайно закостенял в мисленето си от преди 1989 г. служител или крайно невеж по собствената си и европейската история, би използвал думата „секта” за евангелските християни днес”.

Много години съм посещавала православни църкви, търсейки Бога и духовно напътствие от свещениците, но никога не съм получавала задоволителен отговор от тях. Бях изненадана от тяхната непросветеност. За първи път чух ясно да се проповядва Библията в една евангелска църква. Бях канена там няколко пъти, но винаги отказвах да отида, защото не исках да „предам вярата си”. Докато един ден обстоятелствата в живота ми ме притиснаха, така че имах нужда от Бога и аз се престраших. Пристъпих с недоверие, защото бях чувала за тях най-странни неща, но за моя изненада не видях нищо от това, което слуховете говореха. Много скоро бях пропита от атмосферата на това място – песните, които всички заедно пееха, молитвите, топлотата и присъствието на Бога, което беше много осезателно. Хората се молеха един за друг, после пасторът говори от Библията... За първи път разбрах истинското значение на Църквата и чух ясно да се проповядва Христос. Както каза свещеникът: „Ако ние не проповядваме Христос, някой друг ще го направи.” Там чух, че Исус е платил с кръвта Си, за да ме изкупи от греховете ми. Почувствах се обичана. Оттогава любовта Му ме изпълваше денем и нощем. Намерих това, което бях търсила. Бях извървяла дълъг път от традиционна вяра на правила и ритуали до спасителна и жива вяра, и общение с живия Бог, моя Създател. Можех да говоря с Него, можех да Му кажа най-съкровените си мисли, можех да мечтая с Него, можех да Го питам за всичко и Той отговаряше...

Много често съм питала хора, които считат себе си за християни: „Ако Господ те попита: „Защо мислиш, че трябва да ти позволя да влезеш един ден в небето”, какво би Му отговорил”? Отговорът винаги е бил: „Защото съм добър човек и нищо лошо не съм направил.” Проблемът е, че сме чули изопачено благовестие или по-скоро, не сме чули благовестие.

Апостол Йоан писа: *Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас* (1 Йоан 1:8). Словото казва, че всички съгрешиха и няма праведен човек на земята (Римляни 3:23; Еклесиаст 7:20): *Защото всички станахме като човек нечист и цялата ни правда е като омърсена дреха; ние всички вехнем като лист и нашите беззакония ни завличат като вятър* (Исаия 64:6).

И тъй като *заплатата на греха е смърт* (Римляни 6:23), грешното човечество трябваше да погине и човечите винаги изпратени в ада и отделени от Бога. Нашите души бяха предопределени за вечно наказание, поради нашата неспособност да бъдем праведни и нашата склонност да се поддаваме на изкушения. Но Господ, Който толкова много възлюби света и иска всички да се спасят и да достигнат до познаване на истината, пожертва Сина Си и ни откупи от смъртното наказание. Исус плати с цената на живота Си, *за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот* (Йоан 3:15). Това е благовестието, което не чухме в православните църкви!

В Ефесяни 2-ра глава апостол Павел обяснява, че всички, които живеят в плътски страсти и изпълняват волята на плътта и на помислите, са „синове на непокорството” и по естество са „чеда на

гнева”. Докато човек не се покае, той е „мъртъв за Бога” поради греха. Само когато представим себе си и тялото си на Бога, като „оръдия на правдата”, ние биваме „възкресени” и „оживени от мъртвите” (Римляни 6:13; 11:15; Ефесяни 2:1-6). Това оживяване от мъртвите е духовното раждане на човека, за което Исус говори на Никодим (един юдейски първенец, който тайно Го посети една нощ): **Истина, истина ти казвам: Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух** (Йоан 3:3,6).

Почти всеки иска да види Божието царство, но не всеки знае как може да се роди отново от Духа. Още чрез старозаветните пророци Бог говореше за един Нов Завет, който щеше да направи с хората:

Ето, идват дни, казва Господ, когато ще склуча с Израелевия дом и с Юдовия дом нов завет; не такъв завет, какъвто склучих с бащите им... Ще положя закона Си във вътрешностите (ума) им и ще го напиша в сърцата им. Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдате Мой народ... защото ще простя беззаконията им и греха им няма да помня вече (Йеремия 31:31-34; Евреи 8:10).

Ще ви дам и ново сърце и нов дух ще вложя вътре у вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложя Духа Си вътре у вас и ще направя да постъпвате според наредбите Ми, да пазите законите Ми и да ги извършвате (Езекиил 36:26,27).

Не звучи ли това като сътворяване на нов човек – нов ум, ново сърце, нов дух и ново отношение?

Както знаем, десетте заповеди на Стария Завет са написани върху две каменни плочи. Те казват какво човек трябва и какво не трябва да прави, но не могат да му дадат силата да го направи, **защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тези които са плътски, не могат да угодят на Бога** (Римляни 8:7,8).

Човекът е грешен и слаб. Той има нужда от нова природа, ново сърце и нов ум, за да е способен да спазва Божиите повеления. Като написа закона Си в сърцата ни, Бог направи това възможно. Той сътвори в нас нов живот и ни даде „Божия природа”, която ни прави способни да пазим повеленията Му (2 Петрово 1:3,4), **така че ние служим по нов дух, а не по старата буква** (Римляни 7:6).

Когато човек повярва в Исус Христос като Господ и Спасител и се покае за греховете си, преживява тази опитност, наречена **новорождение** – става ново творение в Христос. Дава му се ново начало – освободен от греховното минало и способен да започне нов живот на взаимоотношение с Христос и Святия Дух. Новорождението се извършва веднага, защото вярата и покаянието са, които новораждат човека, но промяната е процес, в който Святия Дух и човекът участват заедно. Святия Дух, който живее в новородения човек, винаги му дава слово на мъдрост, за да прилага Писанията във всяка ситуация. Колкото повече човек общува с Бога в молитва и изучаване на Словото Му, толкова повече той Го опознава и се приближава до Него. Умът на новородения човек се обновява от Словото на Бога и Святия Дух. Без участието и силата на Святия Дух тази промяна не е възможна. И така идва време, когато Исус се изобразява в човека – както Павел каза: „...сега вече не аз живея, а Христос живее в мен” (Галатяни 2:20). Новият човек не живее вече за себе си, но е изпълнен с желание да служи на Бога и хората; не живее според възприетите стандарти на този свят, но според стандартите на Бога, написани в Божието Слово. Той обича всички и прощава на всички, защото любовта на Исус е в новото му сърце. Той мрази греха и не го толерира. **Затова ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, (всичко) стана ново** (2 Коринтяни 5:17).

Исус каза, че никой не може да види царството на Бога без да е бил новороден. Кажете честно, колко от вас са чули това благовестие в православната църква? Свещенодействието и традициите, паленето на свещи, ритуалите и поклонението на светци не ни показаха пътя на спасение, но ни направиха религиозни. Преплетоха се езичество и християнство и така станахме **езически християни**.

Словото ни казва, че всяко благовестие, което е различно от това на апостолите, е под проклетие! Мислите, че съм много крайна, но не аз, а Павел каза: **Чудя се как вие оставяте Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат, и така скоро преминавате към друго благовестие, което не е друго благовестие, но е дело на неколцина, които ви смуцават и искат да изопачат Христовото благовестие. Но ако и самите ние или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъдат проклетии** (Галатяни 1:6-8).

В какво се състои лъже-евангелието на лъжебратята описани от Павел? В това, че те поучавали, че само вяра в Христос не е достатъчна за спасение. Лъжебратята настоявали, че е нужно да се спазват и други наредби и правила, за да бъде човек примирен с Бога, т.е. уповавали на дела за спасението си.

Павел нито за час не отстъпил и не се покорил на тези лъжебратя, които се били вмъкнали между вярващите в църквата, за да нарушат свободата им в Христос и да ги поробят отново с дела от закона.

Той не се страхувал, че ще си създаде врагове, ако ги разобличи. Апостолът мислел за това, че истината на благовестието трябва да стигне неизопачена до вярващите, за да пребъдва с тях (Галатяни 2:4,5). Не е ли това истинската любов към душите?

Помислили ли сте в какъв вид щеше да стигне до нас днес благовестието, ако Павел не го беше пазил? Как мислите би постъпил той, ако можеше да види отклоненията от благовестието и фалшивото послание, което се проповядва днес? Със сигурност по същия начин!

Нека да изредя само някои от тези отклонения.

СЛУЖЕНИЯ НА СВЕЩЕНИЦИ И ХРАМ

Не казва ли Словото ясно, че Старият Завет е обявен за невалиден и че старозаветните служения и обреди в храма се прекратиха и отмениха с проливането на Исусовата кръв на кръста? Не живеем ли под Нов Завет вече 2000 години?

При първия завет имаше постановления за богослужения и земно светилище, а като направи Нов Завет, Бог обяви първия за остарял (Евреи 8:13). В Стариия Завет имаше нужда от храм и свещеници, които да извършват жертвоприношения и да ходатайстват за народа, само до идването на Исус, Който Сам стана *приноса* и *жертвата*, *Свещеника* и *Ходатая*.

Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човеците – Човекът Христос Исус, Който отдаде Себе Си като откуп за всички... (1 Тимотей 2:5).

...Христос ни възлюби и даде Себе Си за нас принос и жертва на Бога за благоуханна миризма (Ефесяни 5:2).

...Той понеже пребъдва вечно, има свещеничество, което не преминава на друг. Затова и може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях (Евреи 7:24,25).

Правилата и наредбите никога не са били Божията цел. Те служели, за да водят хората от Стариия Завет във взаимоотношения с Бога чрез посредничеството на свещениците. Но в Новия Завет имаме едно по-превъзходно посредничество – това на ***Първосвещеника Исус Христос, Който е преминал до най-високите небеса*** (Евреи 4:14) и ходатайства за нас пред Отец, не в ръкотворен храм, но в небесен. Не можете да се придържате към левитското първосвещенство наред с първосвещенството на Исус. Двете са несъвместими! Това е връщане на новозаветния християнин в старозаветна „вяра” и старозаветен тип поклонение.

...Ние имаме такъв Първосвещеник, който седна отдясно на престола на Величието в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, които Господ е поставил, а не човек (Евреи 8:1-2).

Христос влезе не в ръкотворно светилище, образ на истинското, но в самите небеса... Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, т. е. не от настоящото творение (Евреи 9:11,24).

Създателят на света, Господарят на небето и на земята ***не обитава в ръкотворни храмове, нито са Му нужни служения от човешки ръце*** (Деяния 17:24,25).

Новозаветната Църква не е религиозна сграда, а събранието на всички вярващи. Тя е тялото Христово под върховенството на Исус. Днес християнството пренебрегва много от свободите, които имаме в Христос и отстъпвайки назад започва да се оприличава на древния юдеизъм. Църковните постройките във вътрешната си част наподобяват на древната юдейска скиния или храм.

Професор Ф. Дж. Хорт отбелязва: „Цялата църковна история е изпълнена с вярвания, обичаи, институции и т.н., които почиват на неразбиране и погрешни изводи относно истинската природа на епохата на благовестието и на практика са връщане назад след идването на Христос до едно състояние на нещата, което Неговото идване има за цел да отмени. Това е едно отстъпване, както би казал апостол Павел, към слабото и оскъдно начало.”

Когато Исус издъхна на кръста, завесата в храма, която разделяше Святото място от Пресвятото, се раздра и пътят към Светая Светих се отвори за всеки един от нас. Завесата беше символ на Христовото тяло, което щеше да бъде пожертвано за греховете на света.

И така братя, като имаме чрез кръвта на Исус дръзновение да влезем в светилището през живия и новия път, който Той е открил за нас през завесата, т. е. плътта Си, и като имаме велик Свещеник над Божия дом, нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра... (Евреи 10:19-22).

Няма нужда от свещеник, който да влиза за нас в Светая Светих, защото имаме дръзновение (чрез кръвта на Исус) да влезем в светилището сами. Посланието към Евреите ни разкрива, че всеки вярващ, който е съграден като жив камък в дома на Бога, може да влезе в най-святото място на Божието присъствие и да принесе духовни жертви. Всеки път, когато поискаме да се срещнем с Бога, можем да пристъпим към престола на благодатта, където намираме милост и благодат (Евреи 4:16). Светая Светих не е вече материално място, а духовно, където сърцето на човека се среща с това на Отец. Там не можеш да влезеш, освен ако минеш по живия път, който е Исус, единственият път до Бога.

Днес свещениците, служейки в храма, учат вярващите да стоят далеч, като че за тях не подобава да се приближат до Пресвятото място и нямат дял в служението. Вследствие на това в превърнатите в институции църкви истината стана достъпна само за професионалните свещеници.

В Стария Завет свещеничеството е било поверено на малцина, в Новия Завет обаче свещеничеството е дадено на всички вярващи. То не е вече за малцина избрани.

Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божи народ, не бяхте придобили милост, а сега сте придобили (1 Петрово 2:9,10).

...Който ни е направил Царство от свещеници на Своя Бог и Отец... (Откровение 1:6).

На нас ни е дадена власт и достойнство да представяме Бога на тази Земя! От нас се очаква да се държим като свещеници. Свещеникът е човек, който всецяло е отдаден на другите. Той е посредник между Бога и човека и е призван да води хората при Бога в святост и чистота. Ние сме призвани да бъдем царе и свещеници, но не всички ще искат да приемат това предизвикателство. Ако приемем това предизвикателство, ние можем да примирим света с Исус.

Нека видим какво казва Петър за нашето посредничество: **...при Когото, като идвате като при жив камък, отхвърлен от човеците, но от Бога избран и скъпоценен, и вие като живи камъни се съграждате в духовен дом, за да станете свято свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос** (1 Петрово 2:4,5).

Като свято свещенство ние принасяме на Божия олтар *жертва на правда и молитва, на милост, благодарение и хваление*; жертваме своите планове, желания и време, за да служим на Бога. Като свещеници ние представяме нуждите на хората пред Него. Всеки един от нас е призван да бъде ходатай в това свято място на присъствието на Бога – между Бога и семействата ни, между Бога и народа ни. Ние сме посредници на Бога в този свят.

Като отмени местата на поклонение, Господ отмени и свещенодействието в тях: **...идва час, когато нито на този хълм, нито в Йерусалим ще се покланяте на Отца... Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина, защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят** (Йоан 4:21-24).

Човекът беше създаден, за да има общение с Бога, Който е Дух и да Му служи в дух. Затова, ако не се свържем с Духа на Истината, много лесно ще бъдем подведени от духа на заблудата.

Старозаветната дума за **храм** е „дом“ или „място за среща“. Старозаветната дума за **скиния** идва от думата „да обитавам“ или „да живея“. Бог идвал със славата Си в скинията и храма, които са Божи дом и така живеел сред народа Си. Днес Бог благоволява да обитава в един друг храм – в живия храм човека, където се извършва служението и жертвата.

Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и ние ще дойдем при него, и ще направим обиталище у него (Йоан 14:23).

Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, Който е във вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена; затова прославете Бога с телата си (и с душите си, които са Божи) (1 Коринтяни 6:19,20).

Бог живее в тези, които Го обичат и пазят думите Му. Той търси всяко човешко сърце, което е готово да Му отвори вратата на храма си. Може би някой от вас е мислил, че Бог живее в църковната сграда и само там човек може да се срещне с Него? Да, това е било така преди, когато в Стария Завет е имало определени места за поклонение и хората вървяли с дни, за да се срещнат там с Бога. Но вече не е

така. Когато излезеш от църквата, ти не оставяш Бог там. Той живее завинаги в нас, **защото ние сме храм на живия Бог** (2 Коринтяни 6:16).

Накрая, като важен исторически факт ще добавя, че ранната Църква никога не е използвала храмове. Знаем от Новия Завет, че вярващите се събирали навсякъде и най-много по домовете. От 313-та година насам, откакто император Константин станал християнин, започнали да използват сгради за поклонение. Той внесъл много езически елементи в Църквата. През този век било дадено начало на процесиите, свещениците започнали да се обличат в одежди и олтарите да се декорират. Въвели използването на тамяна, водата, кандилата и маслото. За жалост, интимността на домашната църква се изгубила през този период.

КУРБАН

Думата **курбан** (останала от турски език) означава „кръвна жертва”, жертвоприношение на домашно животно, обредна гощавка с ястие, което е приготвено от жертвено животно.

Курбан колят на Гергьовден, Великден, при погребални обичаи, на семейни тържества, след преживяно голямо премеждие, във връзка с изпълнение на желание, като се очаква свръхестествената помощ от светеца-покровител. Народът го възприема като жертва за греховете и като просба. Най-често го правят в деня на някой християнски светец или на голям народен празник. Обичайно се провежда в дома на даващия „жертвата”, в църковния двор, на поляна, а при погребение и на гробищата. Трапезата се освещава в църквата и се прекадява от свещеник. Вярват, че кръвта на жертвата предпазва, затова с нея правят кръстен знак по челата, за „да не се лови уруки”. Бележат праговете на вратите и вглите на стаята, за да не влязат магии и болести в къщата. Костите заравят в мравуняк, за „да се вдят овците като мравки”. Кръвна жертва, кадене, мравуняк, уруки... Не лъха ли на мистицизъм и окулт? Народът е обхванат от суеверие.

Курбанът произхожда от мюсюлманския празник, наречен „фестивал на жертва”, който има различно име в сред мюсюлманския свят. Това е жертва, принесена на Аллах, за който много хора погрешно мислят, че е същия Бог, в Който християните вярват. Истината е, че ученията на мюсюлманския бог Аллах и библейския Бог Йехова съставляват две противоположни схващания за Бога. Мюсюлманите казват, че Библията е покварена и изопачена. Те отричат Исус като Господ и Спасител. Не вярват, че Исус е Син на Бога и че е умрял на кръста. Нека да видим кой се крие зад това отхвърляне на Христовото благовестие:

...а никой дух, който не изповядва Спасителя (Исус), не е от Бога; и това е духът на Антихриста (1 Йоан 4:3).

Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тези, които погиват – за тези, невярващите, чийто ум богът на този свят (дявола) е заслепил, за да не ги озари светлината от славното благовестие на Христос, Който е образ на Бога (2 Коринтяни 4:3,4).

Малко хора знаят, че „Аллах” първоначално е бил езически бог. Учени и библейски изследователи са съгласни, че преди Мохамед „Аллах” е бил едно от езическите божества на преди-ислямския арабски пантеон (колекция от богове) – Лунния бог. И така Мохамед е, който преобразява и издига това езическо божество във върховния бог на исляма. След това Мохамед започнал да получава „откровения” от него и станал негов „пророк”. Предполага се, че този измамлив дух, който давал откровения на Мохамед е „князът на персийското царство”, за който се споменава в Данаил 10:13.

Всяко нещо, на което хората се покланят и служат, освен истинския Бог, е *идол*. Поклонението и служенето на лъжлив бог е *идолопоклонство*. Словото казва, че идолопоклонниците няма да наследят Божието царство. Да седнем ли на трапезата на чужд бог и да ядем идоложертвено? Този езически обред със сигурност събира много демони около трапезите.

В 1 Коринтяни 10:20-22 се казва, че тези, които жертват така, не жертват на Бога, но на бесовете: **Но казвам, че онова, което жертват езичниците, жертват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с бесовете. Не можете да пиете Господната чаша и бесовската чаша; не можете да участвате в Господната трапеза и в бесовската трапеза. Или искаме да подбудим Господа към ревност? Ние по-силни ли сме от Него?**

Словото на Бога предупреждава: **Внимавайте да не ви заплени някой с философията си и с празна измама, по човешко предание, по първоначалните учения на света, а не по Христос**

(Колосяни 2:8). Първоначалните учения на света са езическите. Църква, която практикува езически обичаи и учи човешки предания, заблуждава хората.

Апостол Павел е категоричен: *...има само един Бог – Отец, от Когото е всичко, и ние предназначени за Него, и един Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него. Но това знание го няма у всички; и някои, които и досега възприемат идолите според обичаите на езичниците, ядат месото като жертват на идолите...* (1 Коринтяни 8:6,7).

Разбирам, ако това знание го няма в невярващите, но не разбирам защо го няма в свещениците, които осветяват курбаните? Християнски общности и свещенослужители влизат в съгласие с мюсюлмански, да правят курбан заедно, за „здраве“, „берекет“ и срещу „прокоба“. Те заедно четат молитвите си и дават благословенията си. На едно място служат на истинския Бог и на лъжливия. Църквата участва в трапезата на чужд бог.

Бог заповядва на вярващите да се отделят и да не участват в делата на несправедните: *Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?... И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ.“ Затова: „Излезте отсрещ тях и се отделете,” казва Господ, „и не се допирайте до нечисто“... „Аз ще ви приема и ще ви бъде Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери,” казва всемогъщият Господ* (2 Коринтяни 6:14-18).

Ако ти, в незнание, си бил в такъв съюз – излез от него! Тези, които истински обичат Бога, не правят компромиси! Христос иска да се засели в теб и в твоя дом, но ти трябва да решиш на кой бог искаш да служиш, защото не можеш да служиш на двама господари (Матей 6:24). Във Второзаконие 5:7,9 Бог повелява: *Да нямаш други богове освен Мен... да не им се кланяш, нито да им служиш; защото Аз, Господ, съм Бог ревнив...*

С традициите и ритуалите хората служат на този, който ги е измислил. Зад всеки езически обичай стоят демонични сили, които са подбудителите на лъжливите доктрини и служения.

В началото на всяка стопанска година църквата благославя тези жертвоприношения и участва в езически обреди и култ към светиите, вместо да учи хората на спасителната благодат и милост, които намираме в Христовия кръст. На земеделските празници носят семената за посев в храма, да бъдат осветени в името на свети Георги и свети Симеон, вместо в името на Исус. Заместиха живия Бог с човешки души, които въздигнаха над Него. Жертват и търсят помощ от умрели хора, които не могат да ги чуят, нито да ги избавят.

Езически обреди се практикуват от народа с благословието на църквата. Осигуряват защитата си и здравето си с колачета и червени конци. „Посяването“ в нивата на костите и трохите също отвежда към пеганизма. С тези обреди хората целят омилостивяване силите на плодородието и закрилата на орачите от християнските светци. На празника на Св. Симеон му правят курбан и в този ден не дават нищо назаем и не изнасят нищо от дома си, „за да не излезе берекетът от къщата“, което е в пълно противоречие с Божиите принципи за даване и благоуспяване. Това са езическите начини да се попречи на злите сили да „изнесат“ благополучието. Гадателните обичаи в този ден „чертаят бъдещето на новия стопански цикъл“ – чисто магически действия, чрез които искат да си осигурят благоприятен изход за новостопански дейности. Принасяйки тези жертви, хората не подозират духовната заблуда, на която самите те са станали жертва.

На Петровден и Голяма Богородица в села и градове колективно правят курбан за сполука и предпазване от болести и катастрофи. Ако нещастие се случи, правят курбан и строят параклиси. Но ако искаме благополучие и здраве има само едно нещо, което трябва да направим – да се покаем за греховете си. Словото на Бога много ясно говори, че нещастия и болести връхлетяват вследствие на грях. Строенето на сгради и проливането на кръвта на животни не може да заличи греха. Само покаяно сърце и кръвта на Агнеца Исус може да ни очисти от греха и да спре последствията му.

Едни следват езическите обреди, а други обясняват курбана със Старозаветните жертвоприношения, неразбирайки Новия Завет в кръвта на Исус Христос. За тези, които вярват, че могат да принасят жертви според Стария Завет, ще цитирам от Словото: *Защото не е възможно кръв от телета и козли да отмачне грехове. Затова Христос като влиза в света казва: „Жертва и принос не си поискал, но си Ми приготвил тяло; ...всеизгаряния и приноси за грях не си поискал, нито са Ти угодни“* (които впрочем се принасят според закона), после казва: *„Ето дойдох да*

изпълня волята Ти.” Това означава: Той отмахна първото, за да постанови второто (Евреи 10:4-9).

Ние, новозаветните вярващи, сме свободни от изпълняването на закона и старозаветните обреди, защото като отмахна първия завет, Бог постанови Нов Завет в кръвта на Христос. Затова Павел постоянно и неуморно призоваваше Църквата: **...стойте твърдо в свободата, в която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робство** (Галатяни 5:1). Тези, които принасят курбани, всъщност пренебрегват жертвата на Божия Син и свободата, която ни се даде.

Библията заявява, че **по закона всичко се очиства с кръв и без проливането на кръв няма прощение** (Евреи 9:22). Битие 3:21 ни завежда до първия кръвен завет, който Бог направи с човека за прощаване на греха. В този кръвен завет, Бог пожертва животно (вероятно агне), което осигури оправдание и „покри” голотата на Адам и Ева, когато те съгрешиха чрез непокорство към единственото Божие изискване (Битие 2:17). Това покритие беше Божията милост и бе преобраз на последната жертва за грях – смъртта на Исус Христос. Така Бог постанови религиозна система за непрестанно очистване от грях, което беше практикувано от Божиите хора като изкупление. През годините, Първосвещеникът, който беше единствено способен да влезе в присъствието на Бога, от името на хората извършваше изисканото служение за изкупление, като проливаше кръвта на животни. Това продължи през историята на Израел до времето, когато храма беше разрушен в 70 г. сл. Хр. Жертвата на Исус на кръста беше последното жертвоприношение на „Агнето на Бога”, Който отмахна греховете на света (Йоан 1:29). Знаейки човешката неспособност да поддържа съвършенство според закона, който беше постановен в Стария Завет, Божията милост и голяма любов за човечеството промислиха за Нов Завет – вечен завет, който да бъде стабилизирани чрез изпращането на Неговия единствен Син, Исус Христос. Исус стана истинското Агне на Бога, Който отне греховете на света и донесе мир и възстановяване на взаимоотношенията между Бог и Неговите хора веднъж завинаги. Този завет има вечна значимост за душата на човека. Смъртта на Исус е значима, защото тя не само покри греха, но ни освободи от него. Тези, които вярват в Господ Исус Христос като техен Спасител, са изкупени от греха, защото Исус плати пълната цена за греха със Собствената си кръв и предложи Божията благодат на всеки, който вярва в Него. Само тази смърт и жертва бяха пълната и последната, веднъж завинаги жертва за греховете на света. Чрез жертвата на Исус, тези които вярват в Него, са усъвършенствани, простени и осветени веднъж завинаги!

Ако вече не е нужен принос за грях, защо православните църкви още колят курбани и проливат кръвта на животни? Има ли нещо по-добро от кръвта на Сина на Бога, с което можем да отидем при Него? Словото казва, че в кръвта е животът. Няма по-скъпоценно нещо във Вселената от кръвта на самия Господ, Който даде живота Си за нас! Тези, които мислят, че могат да добавят нещо повече, само наскърбяват Бога. Последните думи на Исус на кръста бяха: **„Извърши се”**. Всичко беше направено!

В Деяние 14 глава се казва, че непокорните на Божието учение юдеи подбудили и раздразнили духовете на езичниците против братята, като ги учели да пазят закона, без да са приели заповед от апостолите. Ето как нарича Бог тези, които и днес учат хората да вършат дела, за да осигурят спасението си – непокорни на Божието Слово! Те искат да задвижат Бог с жертвите си. Тяхното бунтовно сърце обича плътските и бесовските си традиции и не иска да ги замени с небесното откровение за прошките чрез кръвта на Божия Агнец.

Когато ти беше далече и чужд на Бога, Неговата любов ревнуваше за близостта ти, но грехът ти стоеше между теб и Него. Затова Той промисли за една превъзходна жертва, с която да те изкупи за Себе Си. Божият Агнец беше заклан и със Своята кръв те изкупи и те доведе близко до Отец. Той зае твоето място и понесе твоите грехове на кръста. Кръвта Му те очиства и оправдава и чрез нея ти си примирен с Бога. Неговата жертва безкрайно превъзхожда жертвоприношението на животни.

Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме (Исая 53:4,5).

Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „проклет всеки, който виси на дърво”, така че благословието, дадено на Аврам, да дойде чрез Христос върху езичниците, за да приемем обещания Дух чрез вяра (Галатяни 3:13,14).

Той понесе печалта ни, скърбите ни, престъпленията ни, беззаконията ни и проклятията ни и в Неговите рани ние се изцелихме. Ако постоянно вярваш във вярата и стоиш непоколебимо в Бога, тогава

всички обещания за Неговите деца, ще са твои. Просто трябва да ги приемеш *чрез вяра*. Проклятията в живота ти ще бъдат разчупени, а печалта и скръбта ще те напуснат, защото Святият Дух ще бъде Утешителят ти. Господ ще снабдява нуждите ти и ще изцелява болестите ти, защото цената е платена!

Бог те е възлюбил с вечна любов. *Той те е избрал преди създаването на света, образувал те е в утробата, призвал те е по име, преброил е всичките косми на главата ти, връзъл те е на дланите Си и те е изкупил с живота Си, когато ти беше още в греховете си...* (Матей 10:30; Исаия 43:1; 44:24; 49:16; Ефесяни 1:4). Ако слушаш гласа Му, всички тези благословения ще дойдат върху теб: *Благословен ще бъдеш в града и благословен ще бъдеш на полето. Благословено ще бъде роденото от теб, плодът на земята ти и роденото от добитъка ти, малките на говедата ти и овцете ти; благословени кошът и нощвите ти. Благословен ще бъдеш при влизането си и благословен ще бъдеш при излизането си през градската порта. Господ ще поразява пред теб неприятелите, които се надигат против теб; по един път те ще излизат против теб, а по седем пътища ще бягат пред теб. Господ ще заповяда да дойде благословение върху теб и житниците ти и във всичките ти начинания и ще те благослови в земята, която твоят Бог ти дава* (Второзаконие 28:3-8).

Сега виждаш, че не Свети Спас е покровителят на орачите, нито свети Георги на овчарите и стадата, но Божията ръка е, Която закриля и от Която получаваме благата си. Няма нужда да правиш курбан и да заравяш костите на жертваното животно в мравуняк, „за да ти се вдят овцете като мравки”, защото тези, които пазят Божия завет ще благоуспееят във всичко, което вършат и обещанията на Бога са тяхно наследство. Затова покай се пред Бога, ако си уповавал на свети и курбани, и ще намериш милост и прощение при Него.

Във Второзаконие 28-ма глава Бог обявява както благословенията, които ще се изсипят върху верните на завета, така и проклятията за тези, които не слушат гласа Му. Чрез непослушание, можеш да си навлечеш тези проклятия – върху теб и поколенията ти (Изход 20:5).

Когато цар Саул извърши жертвоприношение, което Бог беше забранил, той завинаги изгуби благоволенieto на Бога. Затова пророк Самуил каза: *Всеизгарянията и жертвите по същия начин ли са угодни на Господа, както послушанието на Господния глас? Ето послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността – от тлъстината на овни. Защото непокорството е като греха на врачуването, а упорството – като нечестието и идолопоклонството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли теб да не си цар* (1 Царе 15:22,23).

Както разбираме от тези стихове, Господ предпочита послушанието пред жертвата! С извършването на жертвени обреди хората упорстват и не приемат свободата, която ни е дадена чрез свършената жертва на Исус и разчитат на собствената си правда, както Павел казва: *Защото свидетелствам за тях, че те имат ревност за Бога, само, че не според свършеното знание. Понеже, като не познават правдата, която е от Бога, и искат да утвърдят своята собствена правда, те не се покориха на Божията правда* (Римляни 10:2,3).

Ако някой те учи да вършиш дела и да изпълняваш обреди, за да умилостивиш Бога и светиите, той със сигурност не се съобразява с учението и благовестието на Новия Завет, което казва, че *нищо едно създание няма да се оправдае пред Него чрез дела...* (Римляни 3:20).

Жертвата на Исус свършено задоволява изискванията на Бога. Принасянето на курбан, било то за грях, обет или за изпълнение на някаква молба е напълно ненужно, защото в Христос всички благословения *вече са ни дадени* (Ефесяни 1:3) и всяка наша нужда ще бъде снабдена, *ако вярваме* в евангелското послание. Не трябва ние да направим нещо, за да ги заслужим или за да бъдем опростени, защото *ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло веднъж завинаги и с един принос Той е усвършенствал завинаги онези, които се освещават* (Евреи 10:10,14).

На новозаветните вярващи Бог обеща: *И греховете им и беззаконията им няма да помня вече*. Затова Павел каза: *Където има прощение за тези неща, там вече няма принос за грях* (Евреи 10:17,18).

Колко е тъжно, че църквата мълчи, а народът ни е в пленничество на заблудата, както Бог казва: *Затова Моят народ е закаран в плен – защото няма знание* (Исаия 5:13).

Езическите култури като Персия, Вавилон, Асирия, Гърция, Египет, Китай, Иран и Рим са жертвали на боговете си (езически са всички религии, освен истинската, която беше открита от Бога на Израел, т.е. всички освен Християнството и Юдеизма). Тези езически ритуали изпълнени с мистицизъм, били с цел да умилостивят боговете им чрез жертви и молитви. След жертвоприношенията те

празнували, танцували и се гощавали в продължение на много дни. Те чувствали необходимостта от изкупление и умилостивение за греховете си, защото нямали надеждата, която ние имаме – Исус. Тези, които днес правят курбани, постъпват според езическите обичаи на тези народи и така служат на същите демонични сили, на които служели и те. Ние оставаме без извинение, когато пренебрегваме умилостивението от Бога и търсим друго, защото **Той е умилостивение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят** (1 Йован 2:2).

Много от тези езически форми на култове и себеизразяване навлезли в църквата още през трети век, когато църквата излязла от катакомбите. Демоничните и мистични суеверия и ритуали намерили прикритие зад християнското име.

Нека се отърсим от този религиозен дух, който иска да забули истинската жертва, на която новозаветните вярващи сме призвани – **да принасяме духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос** (1 Петрово 2:5). Не жертви от ръцете, но от сърцето. Те са **жертва на милост и правда, на молитва и хвала, на съкрушен дух пред Него, на сърце съкрушено и разкаяно** (Матей 9:13; Псалом 4:5; 51:17; 107:22; 141:2). Защото **да върши човек правда и правосъдие е по-угодно на Господа от жертва** (Притчи 21:3).

В Римляни 12:1,2 Павел призовава Божиата Църква за духовна жертва: **И така моля ви братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божиата воля – това, което е добро, благоугодно на Него и съвършено.**

Такава жертва е израз на дълбока почит и благоговение към Бога. Тя не е възможна, освен ако истински желаеш Бога и Му позволиш да обнови ума ти чрез Словото Си. Това означава обръщане на живота ти на 180 градуса. Но малко са тези, които са готови на това. Повечето хора предпочитат да направят курбан и да гуляят, защото е по-лесно и не изисква посвещение. Хората искат да се приближат при Бога без да имат интимни взаимоотношения със Святия Дух. Чувала съм хора да казват: „О, това означава да променя целия си живот.“ Да, то означава точно това! Целият ни живот трябва да бъде поставен на Божия олтар. Апостол Павел е един от най-добрите примери за това – той пожертва удобствата си, за да служи на Бога. Не можем да излъжем Бога, когато отиваме при Него търсейки формата, а не посвещението, защото Той знае мислите и мотивите на сърцата и това дълбоко Го наскърбява.

Защо ми е големият брой на жертвите ви? Господ казва: Сит съм от всеизгаряне на овни и от тлъстина на угоени; и не ми е угодна кръв от телета, или от агнета, или от едри козли. Когато идвате да се явявате пред Мен, кой е поискал от вас това, да тъпчете дворовете Ми? Не принасяйте вече суетни приноси; тамянтът е мерзост за Мен... не мога да търпя беззаконието заедно с тържественото събрание. Душата Ми мрази новолунията ви и празниците ви; досада са за Мен; дотегна Ми да ги търпя (Исаия 1:11-14).

Да влезем ли в дворовете Му с курбаните си или да отидем при Него, принасяйки себе си в служение? Тези, които Го обичат и Го познават, ще Му се доверят с живота си!

Няма нужда да правиш курбан, защото Самият Исус е *Курбанът*. Ако искаш да благодариш на Бога за нещо, което е направил в живота ти, няма нужда да жертваш теле, но Му отдай *жертва на хваление*, която е приятно благоухание пред Него. Ако си в трудност или животът на твой близък е застрашен, иди при Исус и Го помоли да изцели любимия човек. Словото ни казва, че **в Неговите рани ние сме изцелени** (Исаия 53:5). Той е платил цената за изцелението ни. Няма нужда да колиш агне, защото ти си приет от Бога заради жертвата на *Агнеца* и можеш *чрез вяра* да получиш обещаното изцеление. Ако искаш да направиш гощавка от благодарност към Бога – покани бедните, вдовиците и сираците и ги нахрани. Тази *жертва на милост* (Матей 9:13) ще зарадва сърцето на твоя Отец. Ако искаш да докоснеш Божието сърце, просто Му кажи, че Го обичаш. Иди при Него с *жертва на моление и съкрушен дух*: „Отче, благодаря за милостите Ти към мен. Аз съм празен съд, който само Ти можеш да изпълниш. Благодаря Ти, че ме приемаш такъв какъвто съм, заради скъпоценната кръв на Твоя Син...“ и Той ще приеме тази *жертва на благодарение и моление*, която издава ароматен дъх пред Него и ще се погрижи за теб, защото това е нещо, което Той обича да прави без да очаква нещо в замяна. Бог, Който е богат с милост, поради голямата Си любов е промислил това знание да стигне до теб. Когато осъзнаем греховете си и се покаем, Бог няма да ни държи сметка за времената на невежество (Деяния 17:30).

ЗАДУШНИЦИ, ПАНАХИДИ И ПОМЕНИ ЗА „БОГ ДА ПРОСТИ”, ПАЛЕНЕ НА СВЕЩИ ЗА УМРЕЛИТЕ И СПАСЕНИЕ СЛЕД СМЪРТТА

Лъжлива надежда, която се дава на хората! Попът ще се помоли за умрелия, ще каже „Бог да прости”, ще сложат кръст на гроба и ще покръстят умрелия. Може би с раздаването на храна ще подкупят Бога и Той ще промени справедливото Си отсъждане за участието на душата, като я премести от ада в рай. И ако една задушница на годината не е достатъчна да Го убеди, може би три ще успеят.

На задушница ще видите по гробищата жито, вино, сладкиши и всичко, което се продава в супермаркета. Хората правят това, защото вярват, че в този ден душите на умрелите слизат от небето. Затова близките носят жито и обилна храна за „Бог да прости” и за очистване на душите.

Не разбирам защо тези, които слизат от небето, имат нужда да бъдат „простени” и нахранени, след като идват от присъствието на Бога. Ако пък те не са от небето, тогава някой се опитва да нахрани душите от ада. Но ако Словото казва, че душите на умрелите не могат да преминават от едно място на друго и не могат да ни посещават, тогава не е ли всичко това една безумица? Дали искат да нахранят осъдените в ада или праведните в небето, за които Бог може би не може да се погрижи?

В деня на Св. Спас на гроба слагат червени яйца и орехови листа, за да пазят сянка на починалия. Преливат вода, защото вярват, че в тоя ден горят дъските на умрелите и с водата ще се угасят. Хората усилено търсят начин да помогнат на душите в ада чрез езически практики. Дали от кандилата и свещите, които се палят за умрелите, ще стане по-светла тъмнината в ада или по-светла светлината в небето? Затова Господ казва: **Не принасяйте вече суетни приноси: Тамяният е мерзост за Мен...** (Исаия 1:13).

Народът е затънал в езичество и духовно невежество. В една книга за православни обреди се дава следното наставление за погребение: „Гробарите да спуснат умрелия в гроба, след което да развържат краката на умрелия, за да може да върви към оня свят.” В дясната му ръка, под езика или до главата се слага монета, за да се изкупи, когато отиде в другия свят. Всички присъстващи хвърлят с двете си шепи пръст три пъти с думите „Бог да прости!” Не прилича ли това повече на магьосничество, отколкото на християнство? В Деяния 8-ма глава се говори за един мъж на име Симон, който бил магьосник. Когато видял, че с полагането на апостолските ръце, хората приемали Святия Дух, той им предложил пари като казал: **Дайте и на мен тази сила така, че на когото положя ръце, да приема Святия Дух.** Петър му отговорил: **Парите ти да погинат заедно с теб, защото си помислил да придобиеш Божия дар с пари. Ти нямаш нито участие, нито дял в тази работа, защото сърцето ти не е право пред Бога. Затова покай се от това твое нечестие и моли се на Господа дано ти се прости този помисъл на сърцето ти; понеже виждам, че си изпълнен с горчива жлъч и си вързан в неправда.**

Питам се възможно ли е свещеници да не знаят, че спасението е Божи дар и не може да се изкупи с пари? Единственото нещо, което ни дава достъп до „оня свят” е драгоценната кръв на Исус: **...като знаете, че не с преходни неща – сребро или злато, сте изкупени... а със скъпоценната кръв на Христос, като агнец – без недостатък и пречист...** (1 Петрово 1:18,19).

Думата **изкупление** означава „даване на откуп”. Исус даде откуп за нас – собствената Си кръв!

Словото на Бога казва, че само докато сме живи можем да се спасим чрез вярата в **нашето сърце** и с изповедта на **нашата уста** – не на някой друг: **Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста прави изповед и се спасява** (Римляни 10:9,10).

Йоан 3:18 категорично заявява: **Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден...** А на тези, които не вярват в Него, Исус казва: **Затова ви казвам, че ще умрете в греховете си; защото, ако не повярвате, че Съм Този, Когато ви казвам, в греховете си ще умрете** (Йоан 8:24). Исус никога не даде надежда за спасение след смъртта. Какво става с тези, които умират в греховете си? Те отиват незабавно в ада, от където няма излизане.

Повечето от нас знаят какво каза Авраам на богаташа, който от ада го молеше за вода, за да разхлади езика си, защото се мъчеше в пламъка: **Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така както и Лазар злините; но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш. И освен това между нас и вас зее голяма бездна, така че онези, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък оттам да преминат към нас.**

Тогава богатият го помоли да изпрати някой в бащиния му дом и да предупреди братята му, да не би и те да дойдат на това мъчително място, на което Авраам отговори, че те имат Моисей и пророците (Писанията) и трябва да слушат тях (Лука 16:22-29).

Не оставяйте да бъдете заблудени, но се погрижете за спасението си приживе, като започнете да изучавате Писанията и специално Новия Завет. Не разчитайте на молитвите на свещениците след като умрете! Именно в това се състои плана на дявола – да ви държи в невежество, за да погинете. Дава се лъжлива сигурност за вечен живот и хората нехаят да вземат най-важното решение – къде ще прекарат вечността. Невежеството струва много скъпо. Душите умират в незнание, както се казва в Осия 4:6: **Народът ми загина от липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, то и аз отхвърлих теб да не ми свещеноедействаи; понеже ти забрави закона на твоя Бог...**

Кои са тези, които отхвърлиха знанието и поради които хората на Бога умират? Това са онези духовни учители, които дават лъжлива надежда, че „душите на умрелите, които не смогнали приживе да покажат достойни плодове на покаяние, могат да получат облекчение в своите задгробни страдания, дори и напълно да се освободят от веригите на ада и да достигнат до блажено възкресение по молитвите на членовете на земната църква за тях.” Тези молитви имали голяма сила „особено ако се съединят с принасяне безкръвната жертва – тялото и кръвта Христови, а също и чрез благотворенията, които се правят с вяра от живите за паметта на починалите” („Православен катехизис и послание” 1991г.). Друг опит на православната църква да „извадят” душата от ада чрез дарения и вършене на „добрини”.

За безкръвната жертва използват символите на прободеното тяло и пролятата кръв на Исус – хляб и вино. Тези символи са дадени за живите, а не за мъртвите. Те се взимат лично и то само от тези, които са се покаяли (1 Коринтяни 11:23-29). Господната вечеря не е средство за прощаване на греховете – тя е за новородени личности! (Матей 26:26-28). Исус не изпрати апостолите Си да проповядват благовестието на умрелите в ада, но на живите в този свят: **Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден** (Марк 16:15,16).

Тези, които не са повярвали и са умрели в греховете си, са вече осъдени! Каква е разликата между това вярване и вярването в несъществуващото място наречено „чистилице”? Почти няма такава. Тези вярвания звучат еднакво. Августин каза: „Има някои, които напуснаха този свят не толкова лоши, за да бъдат считани за недостойни за милост, нито толкова добри, за да им бъде дадено незабавно щастие.” Според него, тези които не са достатъчно „лоши” в този живот, за да заслужат да идат в ада, прекарват време на пречистване от всеки останал грях или недостойнство в „чистилицето” по пътя към небето. Това изказване ни оставя с впечатлението, че са нужни дела за спасение в чистилицето. Евреи 9:27 опровергава това вярване: **И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд.**

Ако Новият Завет ни казва, че след смъртта няма повече шанс за спасение и че се спасяваме единствено чрез вяра, а не чрез дела, че това е избор, който трябва да направим докато сме живи, тогава Августин и всеки, който вярва в шанса за спасение след смъртта, проповядват различно благовестие от това на апостолите (Римляни 4:4-6; 2 Тимотей 1:9; Тит 3:5).

Няма шанс за спасение след смъртта! Веднага след смъртта душата на починалия отива на мястото, на което ѝ е отредено да бъде, според решението, което човекът е взел докато е бил жив. Ако някой вярва в спасение след смъртта, това означава, че не е наясно с библейската доктрина за изкупление и спасение. Тази лъжлива доктрина, която се намира в текстовете на апокрифите, е толкова опасна, колкото и тези на нехристияните, като свидетелите на Йехова, мормоните и други.

Да вярваш, че апокрифните книги са боговдъхновено Божие Писание означава измама и игнориране на благовестието, което ни е дадено от Исус и апостолите.

И ако някой предава друго учение и не се съобразява със здравите думи на нашия Господ Исус Христос и учението, което е според благовестието, той се е възгордял и не знае нищо... (1 Тимотей 6:3,4).

Свещениците служат на преданията и традициите, вместо на Бога. Исус реагираше остро на фарисеите и садукееите, защото обичали правилата и наредбите и проповядвали човешки поучения. Когато те отидоха при Исус и обвиниха учениците Му, че престъпват преданията на старейшините, Исус в отговор им каза: **Защо и вие, поради вашето предание, престъпвате Божията заповед?... Така заради вашето предание вие осуетихте Божията заповед. Лицемери! Добре е пророкувал Исая за вас, като е казал: „Тези хора (се приближават до Мен с устата си и) Ме почитат с**

устните си; но сърцето им стои далеч от Мен. Обаче напразно ми се кланят, като преподават за поучение човешки заповеди” (Матей 15:3-9).

Човешките заповеди са квасът, с който заквасиха Христовото учение и изопахиха благовестието.

Кои са тези, които отхвърлиха знанието и поради които хората на Бога загиват? Това са онези, които учат, че като се поменуват покойниците в продължение на 40 дни, душите на тези, които са умрели в грях, ще получат облекчение в скръбта си и даже ще се очистят. Това прилича на 40 дневна „програма” за спасяване на умрелия грешник. Всяка сутрин до 40-я ден от смъртта семейството посещава гроба, за да се „грижи за душата на умрелия”. Първата сутрин се палят свещи, кадят и преливат вода с вино като мълчат през цялото време. На третия ден се умолява Троицата да прости на починалия всичките му грехове и тогава душата на починалия получава от своя ангел-хранител облекчение в скръбта, която чувства от разделянето с тялото. На третия ден Христос повелява на „скитащата се като птица” християнска душа да се издигне на небето. На деветия ден не се работи нищо, не се бръснат, не си мият косите, защото това е денят, в който завинаги ще се разделят с душата. На деветия и дванадесетия ден църквата се моли и извършва безкръвната жертва за починалия, та душата му да бъде причислена към лика на светиите. И така на 40-я ден Бог определял присъдата. Този ден бил много важен за душата. Забележете, че с обединените усилия на свещеника и близките, душата на починалия е „християнизирана” и „спасена”. Голямо усилие се полага от църквата за спасяването на душите от ада. Не е ли със закъснение? Ако само разбираха благовестието на Новия Завет, щяха да си спестят всичкия този напразен труд.

А какво става с тези, за които няма кой да се моли 40 дни, за да бъдат „избавени” от ада? Дали другите, за които се молят, са „привилегировани” или „късметливи”? Не правят ли Бог да изглежда подкупен и несправедлив?

В същата книга, в която се описва реда на този православен обред, е вписано и едно православно поверие, че ако при смъртта по невнимание, тялото на умрелия бъде прескочено от котка или кокошка, то се превръща във вампир. Нощем вампирът идва в къщи, разхожда се по тавана, хлопа чинии, безпокои близките. Немирствата му продължават 40 дни, след което настъпва тишина и душата на умрелия се прибира.

Ако не знаех, че чета православната книга „Мила ми вяра българска”, със сигурност щях да помисля, че съм попаднала на някаква окултна литература. Има толкова тъмнина и безнадежност в тези обреди. Защо? Защото хората нямат сигурност за спасение.

В 1 Солунци 4:13 Павел ни казва да не бъдем в неизвестност за онези, които умират в Исус и да не скърбим за тях както другите, които нямат надежда. Тези, които са преживявали покаяние и прощение на греховете си и са познали Бога, знаят къде ще прекарат вечността. Господ ни е дал тази сигурност за спасение още тук на земята.

Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот (Йоан 5:24).

И аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката Ми (Йоан 10:28).

Безполезно е да се полагат усилия, чрез спазване на обреди, да се осигури и „изработи” спасението на умрелите. За тези, които са починали в Исус, ние скърбим, но не без надежда, защото дълбоко с духа си предвкуσαμε славата и тържеството на преминаващата душа у дома и знаем, че един ден ще бъдем пак заедно. За съжаление не можем да направим нищо за тези, които не са се покаяли и са умрели в грях и без Бога. След издъхването душата се взема веднага или от ангелите на Бога, или от падналите ангели на дявола и се занася на отсъденото ѝ място.

Когато Исус беше на кръста, обеща на покаялия се разбойник: **Още днес ще бъдеш с Мен в рая**, което значи, че както Исус, така и покаялият се разбойник отидоха в рая същия ден.

В Лука 16:22 се казва: **Умря сиромаха Лазар и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно**. Ангелите не чакаха 40 дни, но веднага го заведоха при Авраам. Колко повече ние, новозаветните вярващи отиваме направо в обятията на Исус. Там няма скръб, а само радост в Святия Дух!

Това учение за спасение след смъртта води до смърт и заблуда тези, които го вярват и практикуват! То няма място в Църквата на Бога!

Поради масовото обръщение към Христос по времето на император Константин, в църквата били внесени както езически обичаи, така и много суеверия. Императорът пръв внесъл провеждането на

церемонии в гробищата, молитва за умрелите, даване причастие на мъртъвци и наредил в служенията да се внесат каденето и свещите.

Само решението на човека, докато е жив може да го спаси! Хиляди хора отиват в ада, поради това, че в някои църкви се проповядва изопачено благовестие. Може ли да сме безразлични към това?

ПОКЛОНЕНИЕ И МОЛИТВИ, ОТПРАВЕНИ КЪМ СВЕТЦИ И ИКОНИ

Поклонението на светии е едно „друго евангелие”, което идва направо от ада и веднага ще ви кажа как самите светии се чувстват относно това.

В Деяния 14-та глава се говори как апостолите Павел и Варнава проповядваха благовестието в езическия град Ликра и един куц човек, немощен в краката, който никога не беше ходил, ги слушаше като говореха. Павел видя в него вяра и му каза: „Стани на краката си!” и той скочи и започна да ходи. Когато народът видя какво Павел извърши, започна да вика със силен глас, че боговете са слезли между тях. Жрецът на Зевското капище донесе телета и венци и заедно с народа се канеше да им принесе жертва. Но как реагираха апостолите на това? Те раздраха дрехите си, скочиха всред народа и извикаха: **О, мъже защо правите това? И ние сме човеци със същото естество като вас и ви благовестяваме да се обърнете от тези суети към живия Бог.**

Когато Корнилий срещна апостол Петър и падна пред него, за да му да се поклони, Петър го вдигна и каза: **Стани; и аз самият съм човек.**

Ако светиите не позволиха да им се поклонят тогава, какво основание имаме да мислим, че биха позволили това днес? Светиите, които обитават в присъствието на Бога и в небеса изпълнени със славата Му и откровение за величието Му, днес с още по-голямо дръзновение ще заявят, че поклонението принадлежи единствено на Бога.

В молитвата „Отче наш” се казва: **...да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!** Ако на небето всички отдават слава и почит единствено на Бога (Откровение 5:11-14), тогава и на земята трябва да бъде така! На нас не ни е позволено да се покланяме на ангели (Откровение 22:9), колко повече на човека, който е направен по-долен от ангелите (Евреи 2:6,7).

Във Второзаконие 18:10-12 Бог забранява да се контактува с умрелите. В тази забрана Той не прави разлика дали умрелият е грешник или праведен. Както виждаме Господ не прави изключения за светиите.

Учението, че светиите могат да ходатайстват за нас пред Бога, не е нищо друго освен едно лъжливо благовестие, което няма никаква библейска основа! Никъде в Словото не се споменава, че някой се е молил на светиите, докато са били живи, нито след като са починали, нито се казва, че те могат да ходатайстват за нас пред Бога. И ако това учение не се намира в Словото на Бога, с какво право някой може да канонизира и да определя областта, в която светията функционира като застъпник и покровител? Как може хората така сляпо да се доверят на човешки правила и норми? Не допускате да бъдете подведени от духа на заблуда, но търсете потвърждение за всяко нещо в Библията! Светиите са достойни за уважение, но те нямат ходатайствена позиция между Бога и хората!

Ако някой не знае главното послание на Новия Завет, че **има само един ходатай между Бога и човеците – Човекът Христос Исус...** (1 Тимотей 2:5), той не познава благовестието!

Имаме ходатай при Отца, Исус Христос Праведния (1 Йоан 2:1).

...Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас... (Римляни 8:34).

Затова и може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях (Евреи 7:25).

Ако Новият Завет известява, че Исус е единствения ходатай и че Той може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, тогава учението за посредничеството на светиите е лъжа. Исус казва:

Аз Съм пътят, истината и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мен (Йоан 14:6).

Аз Съм вратата: Ако някой влезе през Мен, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира (Йоан 10:9).

Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата на кошарата на овцете, а прескача от другаде, той е крадец и разбойник (Йоан 10:1).

Ако сте се опитвали да идете при Бога в името на някой светец, сега разбирате, че постъпката ви е била незаконна. Бог е готов да ни даде това, от което се нуждаем, но ни оставя само една алтернатива – да поискаме в името на Сина Му.

Истина, истина ви казвам: Ако поискате нещо от Отца в Мое име, Той ще ви го даде. Досега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна (Йоан 16:23,24).

Православният календар е пълен с имена на светии, които се честват – вместо да празнуват Исус. Изнамериха светии за всяко нещо. Свети Николай – покровител на моряците, Свети Георги – защитник на армията... А псалмопевецът възлага упованието си само на Бог: **Моята защита е в Бога, Който избавя онези, които са с право сърце. Уповавай на Него народе, по всяко време... Само Той е канара моя и избавление мое, и прибежище мое...** (Псалм 7:10; 62:2,8).

Словото ясно заявява, че битката принадлежи на Господ: **...боят не е ваш, а Божий...; ...Господ не избавя с меч и копие; ...защото боят е на Господа; Господ на силите преглежда войнството Си за бой; ...изходът на боя е от Бога; ...с нас е Господ, нашият Бог, да ни помогне и да воюва в боевете ни** (1 Царе 17:47; 1 Летописи 5:22; 2 Летописи 20:15; 32:8; Исаия 13:4).

Светиите не могат да воюват за нас! Горко на такава армия, която разчита на умрели светии. Наричат светиите „спасители” и „ходатаи” и ги почитат повече от Исус. Принасят им жертвоприношения като на богове. Отклониха хората от единствения Спасител и Ходатай – Христос. Насочиха ги да търсят спасение и помощ там, където няма.

Бог заявява: **Освен Мен няма спасител** (Осия 13:4); и Словото Му декларира: **Чрез Бога ще вървим смело, защото Той е, Който ще стъпче противниците ни** (Псалм 60:12); **Той е Господ на войнствата!** (Исус Навин 5:15). Тази титла **Господ на множествата** (армиите) е спомената повече от десет пъти в Библията.

Бог е, Който води битката за нас! Той е, Който всеки ден носи бремето ни. Той е наша канара, избавление и прибежище. Блажен онзи човек, който възлага упованието си на Господа. Блажени онези хора, чиято сила е в Него (Псалм 40:4; 62:2; 68:19). Ако уповаваме на Бога, Той ще направи за нас път в морето и в пустинята, пътека в буйните води и реки в безводната земя. Той ще ходи пред нас и ще изравнява неравните места, ще разбие медните врати и ще строши железните лостове (Исаия 43:16,19; 45:2). Да заменим ли такъв Бог с умрял човек, който нито може да ни чуе, нито да ни помогне?

Чувала съм православни вярващи да казват, че се молят в съгласие със светиите в небето. Но Исус обеща да отговори на молитвата на двама души, които се молят в съгласие **на земята: Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата. Защото където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях** (Матей 18:19,20).

Понеже ние всички вярващи от Христовата Църква, сме наречени „светии” (1 Коринтяни 1:2; Ефесяни 5:3), значи ли това, че можем да се молим на тези от нас, които са умрели? „О, това е глупост” ще каже всеки. Но ако е глупост да се молим на починалите съвременни светии, защо да се молим на тези преди нас? Защо хората са слепи да видят глупостта на цялата доктрина за поклонение на светии? Колко християни днес живеят героичен живот на вяра и пример. Те са преследвани при ежедневна заплаха за живота им. В Азия, Китай, Близкия Изток и на други места вярващи са затваряни и убивани жестоко, заради вярата си в Христос. Да ги провъзгласим ли за мъченици (каквито са) и да нарисуваме образите им на парче дърво, за да им се молим, защото точно това е, което православната църква прави?

Има и такива вярващи, които не се молят на светиите, но мислят, че е добре (от уважение към тях и заради примера им), да сложат образите им в Божия дом. Не е ли това поставяне на спънка и съблазън на слабите във вярата, които се молят на икони? Римляни 14 глава ни учи да търсим онова, което е за назидание на брата ни и да не правим нищо, чрез което той се спъва или съблазнява. Да съгрешим ли пред Бога заради уважение към светиите? От опит знаем, че поради учението на православната църква, иконите не могат да бъдат отделени от доктрината за поклонение към тях. Аз не знам такава църква, която има икони, но не се моли на тях. Не мога да разбера как човек може да се моли на парче дърво? Защо църквата на Бога да прилича на езическо капище с нарисувани и накачени образи на хора, изображения от човешка фантазия и изкуство. Няма нищо грешно в изкуството, това, което е погрешно е мотивацията. Господ вижда това като духовна изневяра спрямо Него: **Народът Ми се допитва до дървото си ...защото блуден дух ги е заблудил и те блудстват и въстанаха против властта на своя Бог** (Осия 4:12).

Исаия писа за безумството на идолопоклонниците, които се молят на „нещо станало от дърво”: *Кой е онзи, който прави... изваян идол, и то съвсем безполезен?... Дърводелецът опъва връв, начертава идола с тебешир, изработва го с длетата, начертава го с пергел и го създава по човешки образ, според човешката красота... Отсича си кедри и взема бор и дъб... взема от него и се топли, още го пали и пече хляб... И от останалото от него прави... изваяния си идол... Коленичи пред него и му се кланя, и му се моли... Те не знаят, нито разсъждават; защото очите им са замазани, за да не гледат, и сърцата им – за да не разбират. И никой не взема на сърцето си, нито има знание или разум, за да каже: Част от него изгорих на огън, още и хляб изпекох на въглищата му, опекох и месо и ядох; и да направя ли от останалото от него гнусота? Да се поклоня ли на нещо, станало от дърво?* (Исаия 44:10-19). За този, който прави това, се казва: *Той се храни с пепел; измаменото му сърце го заблуждава...* (Исаия 44:20).

Псалм 115:4-6 описва тези „творения на човешките ръце”, на които хората се покланят така: *Уста имат, но не говорят; очи имат, но не виждат; уши имат, но не чуват; ноздри имат, но не миришат; ръце имат, но не докосват; крака имат, но не ходят; нито издават глас от гърлото си.*

Има предупреждение за последствията от греха на тези, които се надяват на тяхната помощ: *Подобни на тях ще станат онези, които ги правят, както и всеки, който уповава на тях.*

Псалмопевица призовава хората да погледнат на Бога, Който е единствената помощ и избавление: *Израелю, уповавай на Господа; Той е тяхна помощ и щит. Дому Ааронов, уповавайте на Господа; Той е тяхна помощ и щит. Вие, които се боите от Господа, уповавайте на Господа; Той е тяхна помощ и щит* (Псалм 115:9-110).

По иконите ще видите храна, дрехи, венчета... Дали с тленните си дарове ще задоволят нетленните светии в небето? Дали ще ги нахранят, облекат или може би ще успеят да ги подкупят с даровете си, за да им направят някоя услуга? Каква е разликата между тези практики в православната църква и тези в езическа Ликра? Не виждам да е голяма...

Да толерираме ли езичество в църквата на Бога? Да насърчаваме ли хората да се надяват на несъществуваща помощ?

Наричат вярата в Бога „религия”, а вярващия „религиозен”. Вярата не е религия! Вярата е убеждение, увереност, становище, доверие, сигурност, очакване и упование, основани на Божието Слово и обещания (Евреи 11:1). Тя идва от слушане, а слушането от Христовото слово (Римляни 10:17). Това значи, че когато четеш Словото на Бога или слушаш някой да го проповядва, чрез четене или чрез слушане, то влиза в ума ти, където се приема и произвежда вяра, основана на Божиите истини, не на човешки предания. Такава вяра е угодна на Бога! За разлика от вярващия, религиозният човек иска да достигне Бога и да Му се хареса с вършене на добри дела, изпълняване на човешки наредби, правила и традиции, които имитират покорство. Но *без вяра не е възможно да се угоди на Бога* (Евреи 11:6); *...а на този, който не върши дела, а вярва в Онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда* (Римляни 4:5).

Някои хора мислят, че трябва да правят дарения, да се „трудят” и „работят”, за да заслужат вниманието на светиите и оправданието от Бога. Единственият начин да бъдем оправдани е не чрез нашето, а чрез Неговото дело. За да бъдем оправдани, от нас се изисква точно обратното – да признаем греха си и да се покаем за себеправедността си; да възложим упованието си само на Христовата благодат, защото *Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването, т.е. новородението и обновяването на Святия Дух, Когото изля изобилно върху нас чрез Исус Христос, нашия Спасител, така, вечния живот* (Тит 3:5-7).

Нито носните кърпички, нито чорапите по иконите могат да задвижат сърцето на Бога (освен, че предизвикват съжалението Му), но сърце, изпълнено с вяра в Него. На тези, които имат такава вяра, Исус ще каже: „Синко, дъще, прощават ти се греховете”. Господ търси хора с вяра. Той не се нуждае от земни дарове, защото среброто и златото са Негови (Агей 2:8), улиците на небесния град Йерусалим са от злато, портите му от бисери и стените му от скъпоценни камъни (Откровение 21:18-21).

Чувала съм още да казват: „Аз не се кланям на иконата, но като гледам образа по-лесно правя връзка със светеца.” Питам се дали такъв човек, като говори с някой по телефона, не гледа и снимката му за „по-добра връзка”?

Почитането на светии е поклонение. *Покланям се* означава „почитам като божество, като висша сила”. А значението на думата *икона* е „изображение на божество или светец, предмет на религиозно поклонение и почитание”. Т.е. когато се покланяш на иконата ти я почиташ като висша сила. Не е ли

точно това, което Бог забранява на хората да правят: **И така, внимавайте добре за себе си (защото в деня, когато Господ ви говори на Хорив изсред огъня, вие не видяхте никакъв образ), да не би да се отклоните и да си направите идол, подобие на някой образ, подобие на мъж или жена...да не им се кланяш, нито да им служиш; защото Аз, Господ твоят Бог, съм Бог ревнив...** (Второзаконие 4:15,16; 5:9).

Какво правят тези, които се молят на икони? Разпалват ревността на Бога, защото Той не дава славата Си на друг (Исаия 42:8).

Обърнахте ли внимание как Бог нарича образа, направен за поклонение и почитане – **идол**? Бог вижда поклонението на светии и целуването на рисувани изображения като идолопоклонство и култ. А зад всяка форма на идолопоклонство стоят демонични сили. Думата **култ** произлиза от латинската дума cultus, която буквално означава „да се покланям и да показвам почит към нещо”. Всяко друго поклонение, освен на Троицата – Бог Отец, Исус Христос и Светия Дух – е култ!

През Средновековието в християнството намерили място езичеството и суеверията. Те навлезли в църквата наред със светските неща и тя възприела множество езически образи и идеи. Обичаите като свещи, тамян и лаврови венци, които в началото се избягвали, по-късно били „християнизирани”. Между християните се разпространявала псевдоепиграфска-апокрифна литература. Християнското вероучение било опорочено с нови догми. Почитането на мощи, реликви и икони (с които започнали да украсяват храмовете) се превърнало в идолопоклонство. Бързо нараснал култът към светците и мъчениците – още един пример за преплитане на християнство и езичество. Стигнало се до там, че църквите и параклисите започнали да се строят върху гробове на мъченици. Надпреварата за телата на светиите се превърнала в суеверно търсене на реликви. Твърдяло се, че някои светии изцелявали безплодие, други предсказвали бъдещето. Така се започнало *езическото християнство*.

ПОКЛОНЕНИЯ И МОЛИТВИ, ОТПРАВЕНИ КЪМ СВЕТА БОГОРОДИЦА

„Тя е наш ходатай и се застъпва за нас пред Исус, тъй като ние сме недостойни да Му се молим. Тя изцелява болни и има сила да избавя. Тя е наша защита и помощ, покровителка, по-славна от херувимите и серафимите, „царица на небето”. Тя е прибежище на света, наша спасителка, може да избавя от вечни мъки, отговаря на молитви и заслужава поклонение, а ние сме нейни раби” (извадки от православни книги с песни и молитви, отправени към Пресветата Богородица).

Дайте ми само един стих от Словото на Бога, който потвърждава изказаните по-горе мисли и аз ще ги повярвам. Не е ли това описание на божество? Това много напомня за поклонението и обожествяването на други две жени, една от които е Фатима, дъщерята на Мохамед, основателя на исляма, за която се вярва, че е много близко до Бога, а другата е Самарамас – жената на Нимрод.

Самарамас, жената на Нимрод, твърдяла, че заченала сина си Тамус от боговете и затова била почитана като полу-богиня и наречена „царица на небето” („Двата Вавилон” от Александър Хислоп).

Нимрод, който царувал над Вавилон, е известен с непокорството си пред Бога. Той построил Вавилон, който е символ на идолопоклонство и лъжлива религия, защото бил построен на основата на непокорство към Бога, гордост и независимост. Там била формирана религия, която не искала да се покланя на Бога, но е била лъжлива – тя е религия на поклонение на богини. Всяка идолопоклонническа система на тази земя, всяка лъжлива религия и всеки окултизъм води началото си от Вавилон. Всички по-големи древни световни религии – на гърците, римляните, вавилонците и египтяните също имали женски божества, на които се покланяли – Юнона, Минерва, Диана, Венера, Веста, Церера... Те били почитани като покровителки, пазителки, снабдителки и защитнички, и всички имали синове от боговете.

Терминът „царица на небето”, който бил използван за Самарамас, се използвал също за Ефеската Диана – богинята на луната (Деяния 19-та глава).

Днес хиляди хора се обръщат към Мария като „царица на небето”. Този термин „царица на небето” намираме също и в Йеремия 7:18; 44:25. Това е названието на богиня, на която Израел кадял и принасял възлияния. Вярва се, че това е същата Самарамас – обожествената жена на Нимрод. С идолопоклонството си към тази богиня Израел разпалил гнева на Бога.

Защото юдеите сториха това, което беше зло пред Мен, казва Господ; поставиха мерзостите си в дома, който се нарича с Моето име, и го оскверниха (Йеремия 7:30).

Всяко поклонение на образи и хора е мерзост пред Него и осквернява храма Му!

Във всяко идолопоклонничество е замесена демонична дейност. Демоничните сили обладават идолите и са привлечени от поклонението към тях, защото вземат за себе си от този дух на боготворене.

Днес отново виждаме същата древна демонична сила, която още във Вавилон установила религиозна система на поклонение на богини, да отклонява хората в Христовата Църква от истинското поклонение, което принадлежи само на Бога.

Идеята за обожествяване на жена, раждаща син на Бога, се зародила във Вавилон и била повторена в опита на Сатана да обожестви друга жена, която роди Сина на истинския Бог – Исус Христос.

Когато пророк Исая пророкува, че **девица ще зачене и ще роди син** (Исая 7:14), дяволът, макар да не разбираше целия план на Бога, си постави за цел да създаде лъжливи религии, покланящи се на богини с деца и така да заблуди хората и осуети плановете на Бога. Не напразно Исус го нарече „баща на лъжата“!

Още от самото начало в Едемската градина и до идването на Исус виждаме същата тенденция на дявола да контролира света и да направи своя религиозна система. Както знаем лъжливите религии са започнати от Сатана и зад всяка религиозна система на поклонение на богини, стоят демонични сили. Когато хората се покланят на светии, Мария или други богове, те всъщност се покланят на Сатана, който създаде тези поклонения и поквари църквата с лъжа.

Библейската и историческа представа за Мария е различна от учението на Православната църква днес. В една католическа енциклопедия пише, че в първите три столетия на Църквата не е придавано значение на Мария, както по-късно в четвърти век, т.е. в първите векове на ранната църква не е имало култ към нея.

Историкът Ремзи Макмулен, автор на книгата „Християнизирание на Римската империя“, направил следното проучване: Според историята в четвърти век, по времето на управлението на император Константин, когато църквата била контролирана от Рим, Мария била провъзгласена за „майка на Бога“. В нейна чест била направена статуя – идол с полумесец на главата – *по изображение на Диана, богинята на луната*. По времето на този император имало много поклонения на женски божества. Това било времето, когато Мария била въздигната като богиня и провъзгласена като ходатай между човека и Бога. Традициите започнали да изместват чистото учение на апостолите и Исус. Исторически факт е, че около четвърти век църквата била изпълнена с човешки учения и традиции и навлязла в голяма духовна тъмнина.

Хората се обиждат, когато засягаш традициите им, но те трябва да изследват истината и да стоят на нейна страна. Ако обичаме Бога и Неговото Слово, ние ще кажем като псалмопевец: **Мразя лъжата и се гнуся от нея, но закона Ти обичам** (Псалм 119:163).

Мария, майката на Исус, беше считана само за една благословена жена. Тя беше много свята жена, придобила Божието благоволение и заема специално място в историята. Тя е пример за чистота и смирение, вяра и послушание. Ангелът я нарече „благословена“, но има голямо разстояние между това изказване и титлите и позицията, която е дадена на Мария днес. Тя каза за себе си: **Аз съм слугиня на Господа... Зарадва се духът ми в Бога, Спасителя мой** (Лука 1:38, 47). Тя знаеше, че има нужда да бъде спасена и говореше за себе си със скромни думи.

Когато на сватбата в Кана Галилейска Мария дойде при Исус с молба, защото виното беше свършило, Той ѝ каза: **Какво имаш ти с Мене, жено?** Исус ясно показа, че не слуша друг освен Отец Си, защото **Той върши само това, което вижда Отец Му да върши**. Мария разбра това и каза на слугите: **Каквото ви каже, направете** (Йоан 2:5; 5:19). Тя препрати хората директно при Исус.

Когато учениците казаха на Исус, че майка Му го търси, Той отговори: **Коя е майка Ми и кои са братята Ми? И като посочи с ръка към учениците Си, каза: Ето майка Ми и братята Ми! Защото, който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата, той ми е брат и сестра, и майка** (Матей 12:48-50).

Исус, Който Сам ни учи да почитаме баща си и майка си, не каза тези думи от неуважение към майка Си, а поради измамливото и непостоянно човешко сърце, което Той знаеше, че е склонно да търси друг предмет на поклонение освен Бога. Както и стана по-късно, когато в замяна на поклонението към Диана (Артемидида) или към Изидида в Египет навлязло поклонението към Мария.

Исус каза: *...никой не идва при Отца освен чрез Мен* (Йоан 14:6). Мария не може да ходатайства за нас, защото има само един ходатай между Бога и Човека – Исус Христос. Нека да не позволим да бъдем заблудени. Мария е благословена, но тя не е пътят до Бога. Тя беше човешки съд, чрез който Господ дойде в плът. На нас не ни е казано да вярваме в нея, нито да ѝ се молим. Исус каза: *...вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мен* (Йоан 14:1), но Той никога не каза „вярвайте в Моята майка”. Ако това беше необходимо, Той щеше да ни го каже.

Исус научи последователите Си да се молят с чудната молитва *„Отче наши, Който Си на небесата, да се свети Твоего име”* и че каквото и да поискаме в Неговото име от Отца, Той ще ни го даде. Ние можем да отидем директно при Отца чрез Сина Му. Никъде в Словото не се говори за молитви отправени към Мария. Тя не може да ги чуе, нито да ги отговори.

Исус каза: *Аз и Отца едно сме*, но никога не спомена Мария. Всеки човек, който учи обратното, показва, че не е истински вярващ. Той е езически поклонник на богини, който използва името на Мария, за да отдалечи хората от Отец и Сина Му Исус Христос.

Преди години, чух една възрастна служителка в православната църква да казва, че тези, които се молят само на Исус, Го издигат в „култ”. Стана ми тъжно за тази жена. Помислих си какво ли е това, което тази мила, но невежа жена беше видяла и чула през всичките ѝ години на работа в църквата, за да направи такова изказване за самия Господ – единственият достоен за поклонение! Тя беше видяла култ към Мария и светиите.

Христос – най-сладкото име на света! Всичко, от което имаш нужда можеш да намериш в Него. Той е Господ и Спасител, ходатай, лекар, баща, съпруг, брат, приятел, съветник, защитник, най-добрият слушател...

Бог има славен живот за теб! Иди при Него – защо се бавиш? Той ще ти даде сила да преодолееш всяко изпитание. Исус е приготвил за теб всичко, от което имаш нужда и за което си копнял – отмора, сигурност, любов, напътствие...

Ако ти си се молил на Мария, сега можеш да видиш от Писанията, че това не е приятно на Бога. Вероятно ти си го правил искрено. Въпреки това сега като знаеш истината, ти можеш да изповядаш греха си, да се покаеш и да положиш всичката си вяра само в Исус Христос. Само Той може да отговори на молитвите ти и да те спаси.

ВОДНО КРЪЩЕНИЕ

Нека първо да кажа какво означава това и после какво не означава.

Когато човек повярва в Исус като Господ и Спасител и се покае за греховете си, според Новия Завет и заповедта на Исус, той трябва да направи водно кръщение. То е символ на умирането на стария човек и раждането на новия. Водното кръщение е външен израз на това, което е станало вътре в човека – покаяние и новорождение. С потапянето във вода ние погребваме старото си грешно естество и с излизането от водата започваме да ходим в нов живот. Басейнът с вода символизира воден гроб, в който се съединяваме символично с Исус в смърт, подобна на Неговата.

Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме да участваме в Исус Христос, кръстихме се да участваме в смъртта Му. Затова чрез кръщението ние се погребвахме с Него да участваме в смърт, така че както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отец, така и ние да ходим в нов живот. Защото ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, подобно на Неговото; като знаем това, че нашето старо естество беше разпънато с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха (Римляни 6:3-6).

Думата *кръщение* носи значението си от гръцката дума baptismos, която означава „напълно покрит с вода”, т.е. потопен. Кръщението не е „поръсване с вода” за здраве, закрила и късмет, но е вземане на решение за посвещение на Господ. То се извършва чрез потапяне във вода. Ранната църква извършвала кръщенията в реките.

В Деяния 2:38 апостол Петър казва: *Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви*. Следователно само покаяните и новородените могат да се кръстят във вода. През Средновековието кръщението било обявено като валидно за „опрощаване на грехове”, с което се измества нуждата от покаяние и новорождение. В Марк 16:16 Исус казва: *Който*

повярва и се кръсти, ще бъде спасен... Първо е повярването, а после кръщението. Църквата не трябва да кръщава хората без да им обясни истинското значение на водното кръщение. Човек не трябва да бъде кръстен преди да му е благовестено за Исус (Деяния 8:30-38).

Православната църква е възприела практиката, когато се кръщава малко дете, неспособно само да вземе решение, да има кръстник (условието е той да е „православен“ християнин), който вместо него да изповяда вярата и решимостта да стане християнин. Това е в противоречие с условията за кръщение споменати по-горе – *новорождение и лична изповед на вяра и покаяние*. Човек сам трябва да направи избора си, когато е в съзнателна възраст. Едно дете не може да вземе такова решение, нито пък Бог изисква това някъде в Словото Си. Както знаем, много хора, които са били кръстени като деца, по-късно са ставали престъпници или умирали като атеисти. Но молитвите на родителите и наставленията им към детето в пътя на Господ, могат да положат добра основа за вярата му и за действието на Бог в живота му. Също така децата могат да бъдат посветени на Господ от родителите им в църквата, както Исус като дете беше представен пред Бога в храма Му (Лука 2:22).

Поради високата смъртност при децата по времето на Константин се възприело кръщението на деца и така значението на водното кръщение било изопачено. Кръщението на деца е небиблейска практика! Нека да възстановим истината, изгубена през вековете!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Естеството на човека е такова, че търси готова форма, в която да намери сигурност в спазване на заповеди и правила, за да угоди на Бога. Но от разгледаното до тук видяхме, че Бог цени отношението в сърцето на хората повече от показване на покорство към закон.

Правилата и наредбите никога не са били Божията цел! Правила и наредби от човешки заповеди не трябва да ни управляват. Те не могат да променят вътрешния човек. Необходими са силата на Бога и Словото Му. Религиозният дух само имитира истинското поклонение към Бога. Този религиозен дух е „квасът“ на садукееите и фарисеите, за който Господ предупреди учениците Си. Този дух ни кара да служим на Бога, за да получим одобрението Му, вместо да уповаваме на това, че сме приети чрез кръста на Исус. Смесването на истинското благовестие с друго учение, което изглежда добре, но отрича силата и смисъла на Христовата жертва се превръща в лъжеучение. Нашата ревност към Бога не трябва да е основана върху обреди, правила и традиции, защото това е оскърбление към кръста, който единствено изкупува вината ни. Какъв е резултатът от тези правила? Квасът ограничава живота на човека до едно замряло място, подсигурено от правила, но без растеж на духа и без лични взаимоотношения с Бога. Исус нарече учението на тези духовни водачи *квас*. Щом квасът се прибави към тестото, цялото тесто е засегнато. Проповядването и изпълняването на правила и човешки заповеди имитира покорство, но всъщност води към религиозно поробване.

Затова може би храмовете станаха скучни и непривлекателни за мнозина. Много се стичат там, защото чувстват необходимостта от Бога, но не намират храна за душите си. Други обичат да отиват там, само когато нещо ще се празнува. Много православни църкви заприличаха на клубове, където хората ходят, за да срещнат хора, не Бога.

В книгата си „Холокост“ Арт Кац пише: „Защо хората предпочитат някаква форма на религия, която не представя Бога, каквато Е? От къде се взима това инстинктивно и дълбоко отвращение от познаването на Бога и предпочитането на една мнима религия? По моему, именно религията е онази амалгама от човешка мисъл и обичаи, която дава възможност на хората да се посветят на нещо за свое собствено удовлетворение и същевременно ги предпазва от отговорността, която предполага истинското познаване на Бога. Защо не сме устремени към истинското познание на Бога, ако то е достъпно?... Дали не е защото истинската среща с Бога ни задължава? Да познаеш истински Бога, означава да познаеш истинските Му изисквания и това не е удобно на човека. Ето и дълбоката причина Бог да бъде заобиколен и да предпочетем избрания от нас бог, който няма да ни преDIRя. Дори общуването с Живия Бог може да се изгуби, ако търсим „удобството“ си вместо истината и пример за това е съвременното християнство.“ Милея както за миряните, така и за онези свещенослужители, които искрено вярват и служат на Бога, но не според пълното знание. Моля се, Бог да издигне ново поколение от свещеници в Православната църква, които пламенно да проповядват Божието Слово.

Това послание е за всички, които имат неудовлетворен копнеж към Бога и Истината, но още не са намерили пътя до Него. То е също и за тези, които Го познават, но не са преживяли напълно

освобождаваща сила на благата вест. То няма за цел да отклони хората от Православната църква и да ги заведе в Евангелската, но да ги изведе от тъмнината на духовното невежество и да ги въведе в светлината на Божието Слово. Бих искала да видя великите проявления на царството на Бога в живота на Православната църква. Нека изхвърлят кваса, защото законът на свободата ни се даде, за да живеем живот, пълен с богатствата на Христос. Само тогава можем да израснем духовно. Законът на свободата със сигурност ще ни заведе при Бога. Християните, които искат да угодят на Бога, а не на хората, трябва решително и безкомпромисно да пазят Христовото благовестие, за да тържествува истината на Божието Слово и да пребъдва със Църквата!

Понеже аз обичам Твоите заповеди повече от злато, даже от чисто злато; понеже смятам за прави всички Твои наредби относно всяко нещо, затова мразя всеки лъжлив път. Чудесни са Твоите свидетелства, затова душата ми ги пази (Псалм 119:127-129).

На тези, които пазят истинското слово на благовестието, ще кажа същите думи, които Павел каза на Тимотей:

Това предай на верни човеци, които да са способни и други да научат.

Този малък труд посвещавам на вас.

КАК НЯКОЙ МОЖЕ ДА РАЗБЕРЕ ДАЛИ Е НАИСТИНА ВЪВ ВЯРАТА? ИЗПИТАЙ СЕБЕ СИ! ДАЛИ СИ ВЪВ ВЯРАТА?

2 Коринтяни 13:5 ни казва: **Изпитай себе си дали си във вярата.** Дали източникът ти на вяра идва от Словото на Бога? (Римляни 10:17)

Ако пребъдваш в Неговото учение, тогава наистина си Негов ученик (Йоан 8:31).

Този тип вяра оставя всичко, което не се потвърждава от Писанията (1 Тимотей 5:15).

Новият Завет говори ясно за вяра, която не е спасителна. Исус говори за временна вяра (Матей 13:19), Яков пише за мъртва вяра (Яков 2:17), Павел пише за напразна вяра (1 Коринтяни 15:2). Ако вярата е истинска, предметът на вяра ще е само Исус Христос (Деяния 4:12).

Ние трябва да изследваме Писанията, за да разпознаваме истинския път от лъжливия. Божиите Писания няма да позволят човек да бъде спасен, докато вярва друго евангелие!

АКО НЕ ПОЗНАВАШ ИСУС КАТО ГОСПОД И СПАСИТЕЛ, ПОМОЛИ СЕ:

Отче, идвам при Теб в името на Твоя Син Исус Христос. Моля те, прости греховете ми и запиши името ми в книгата на живота. Аз вярвам, че Исус Христос е Господ и че Той умря за греховете ми и възкръсна. Господи, води ме в пътя Си, научи ме на Твоите истини и ми дай любов към тях. Изпълни ме със Святия Си Дух, разчупи ярема на неверие и на религиозен дух в мен и ме свободи в Христос за нов живот. Моля Те прибери ме в кошарата Си, за да намеря сигурност, почивка и храна при Теб. Амин!

За информация и контакт:

muchloveforjesus@yahoo.com